

CERTAMEN MARIÀ
en honor a la

Mare de Déu
de Natzaret,
Salut dels malalts

2 d'octubre de 2020

Pontificia i Reial Acadèmia Bibliogràfico-Mariana de Lleida

Pontifícia i Reial Acadèmia
Bibliogràfica - Mariana de Lleida

Certamen Marià
en honor a
Maria de Natzaret,
Salut dels malalts

Distribució i encàrrecs a
Pontifícia i Reial Acadèmia Bibliogràfica - Mariana de Lleida
Carrer Acadèmia, 17
25002 Lleida
telèfons: 973-26 61 61 i 695 478 097

<http://www.lleidaparticipa.cat/academiamariana>

e-mail: academiabibliograficomariana@gmail.com

Títol: Certamen Marià en honor a Maria de Natzaret, Salut dels malalts.

Edita: Pontifícia i Reial Acadèmia Bibliogràfica - Mariana de Lleida
Carrer Acadèmia, 17; 25002 Lleida

Imatge de la portada: *Sta. Maria, salut dels malalts. Imatge de la Verge Harissa del Líban*

Coordinador de l'edició: Juan Luis Salinas

Disseny de la portada: Blanca Roca i J. L. Salinas

Paginació i edició: J. L. Salinas

Suport tècnic en la digitalització: Javier Salinas

Fotografia: Imatges tretes del vídeo del certamen virtual d'enguany i captacions d'Internet

Impressió: Arts Gràfiques de la Diputació de Lleida

Primera edició: novembre del 2020

Dipòsit Legal: L 745-2020

*Aquesta publicació està protegida per la llei,
raó per la qual s'haurà de demanar permís per la seva reproducció i queden
reservats tots els drets.*

Pontifícia i Reial Acadèmia Bibliogràfica - Mariana de Lleida

Certamen Marià
en honor a
Maria de Natzaret,
Salut dels malalts

La Junta de l'Acadèmia Mariana va prendre la decisió de publicar el present recull dels poemes que conformen el Certamen Marià (en aquesta ocasió virtual), el vídeo del qual s'estrenà el 2 d'octubre de 2020, en honor a Maria de Natzaret, Salut dels malalts, el qual va estar organitzat per la Pontifícia i Reial Acadèmia Bibliogràfica Mariana de Lleida. Lleida, octubre de 2020

El certamen virtual s'enregistrà en localitzacions de la

Casa de l'Església-ACADÈMIA MARIANA

• Índex

• Introducció	11
• Breu nota sobre l'Acadèmia Mariana	15
• Petita ressenya sobre la Mare de Déu de l'Acadèmia, la Verge Blanca	21
• Petita nota històrica sobre la imatge de <i>Sta. Maria, salut dels malalts</i> . Venerada en la Imatge de la Verge de Harissa del Líban	27
• Ressenya sobre els certàmens marians	35
• La importància de la transmissió de la fe en la família	45
• Certamen Marià virtual, en honor a <i>Maria de Natzaret, salut dels malalts</i>	49
- Salutació del Dr. Joan Viñas Salas, Director de l'Acadèmia Mariana de Lleida	53
- Paraules del Mantenedor del Certamen Dr. Jacint Cabau Rúbies	55
- A) Poemes enaltint Maria i proclamant la seva grandesa	61
• <i>Verge Blanca de l'Acadèmia</i> de Ferran Grau Meda	62
• <i>Mater Salvatoris</i> de Manuel Pal i Casanovas	64
• <i>Els petons més dolços del món</i> de Laura García Llorens	66

• <i>El Senyor m'il-lumina i em salva</i> de Rosa Fabregat i Solé	69
• <i>Ens ajudem entre tots.</i> de Carla Aloy Pubill	70
• <i>La Verge Pelegrina del Castell de Cullera</i> de Carmen Rubio Fuster	72
• <i>Maria Blanca</i> de Maria Puig-gros Gigó, o.c.d	75
B) Declamació de poemes per conèixer Maria i aprofundir-hi	77
• <i>María, madre peregrina</i> de William Tejeda Enríquez	78
• <i>A Maria</i> de M ^a . Carme Mor i Rodes	80
• <i>Amor a María</i> de Manuel Terrín Benavides	81
• <i>Madre de Cristo, Madre de Dios</i> de Ramón Molina Navarrete	84
• <i>El Senyor és magnificat en Maria</i> de Juan Luis Salinas Sánchez	88
• <i>¿Qué hacía María?</i> de Josemaría Ponz Callén	89
C) Recitació de poemes vivencials sobre Maria	91
• <i>Sota un mantell blanc</i> de Ferran Grau Medà	92
• <i>La Medalla</i> de Manuel Laespada Vizcaino	95
• <i>Benaurada</i> de Joan Bellmunt i Figueras	99
• <i>Noia del poble</i> de M. Assumpció Cornadó Lladó	103
• <i>A modo de madrigal</i> (fragment de la poesia <i>Estela Salvadora</i>) de Manuel Laespada Vizcaíno	105

· <i>A Maria, divina infermera de la misericòrdia de Déu</i> de Ramon Gené Capdevila	106
· <i>Maria, porta del cel</i> de Rodrigo Larios Navarro	108
· <i>Com tothom a Lleida ho feia.</i> de Juan Luis Salinas Sánchez	111
· <i>A la Virgen María, con devoción filial</i> de Lázaro Domínguez Gallego	112
· <i>Vetllada íntima amb Santa Maria</i> de Juan Luis Salinas Sánchez	113
- Ofrena musical a Maria amb el <i>Petit Cor de la Catedral</i>	121
- <i>Ave, Verge Immaculada,</i> de Mn. Cinto Verdaguer	125
- Paraules a la Mare de Déu i recordant la devoció dels lleidatans de Mons. Salvador Giménez Valls	127
- Comiat	129
- Crèdits de participació	131

● Introducció

Dos mil vint, el vint-vint amb el que tothom es referia a les expectatives que tenia per a ell. L'any 2020 començà com qualsevol altre, ple de les esperances habituals, tenint cadascú les seves il·lusions i les cabòries que li envoltaren, com cada any, fent per tal de portar-ho a la pràctica i vetllant per tal que no es passin els terminis, si és que aquella empresa que hom vol escometre els té.

Res d'inusual, res de particular, res d'especialment anodí ni res d'excepcionalment radiant.

Potser sí que és veritat que, tot fent memòria, allò de mirar-t'ho a aigua passada, va semblar que al mes de gener hi havia una mica de grip, potser una grip rara, que tenia unes manifestacions diferents a les dels altres anys.

Febrer va ser més complicat, començarem a sentir parlar d'una febre estranya, d'origen desconegut, que afectava a la Xina i que, possiblement, tenia l'origen en un mercat on es venia la

carn d'uns animals salvatges que haurien portat un virus desconegut que hauria saltat a la espècie humana.

L'Acadèmia Mariana, més concretament la comissió organitzadora dels certàmens, per aquells moments ja estava desenvolupant les passes pertinents per tal d'arribar a llançar la convocatòria del que s'havia de celebrar a l'octubre. És lògic, primer s'ha de pensar l'advocació a la que es dedicarà, després parlar amb les persones i entitats que se n'encarreguen, trobar els col·laboradors que concedeixen els guardons,... arribar a acords amb cadascuna d'aquestes particularitats i anar resolent els entrebancs que es puguin presentar, redactar les bases i la convocatòria, per fer-ne, ara ja sí, la difusió per tal que els autors que vulguin participar puguin preparar les seves obres. Aquesta, la difusió, és una fita que s'ha d'aconseguir cap a finals de febrer, primers de març. L'Acadèmia Mariana la tenia enllestida, però havia anat copsant que estava sent especialment difícil contactar amb alguns organismes.

Febrer va fer que es comencés a parlar de la repercussió d'aquella febre a Itàlia, de seguit, però, van començar a detectar-se casos al nostre país. La incidència va anar augmentant. A primers de març es parlava ja d'un increment considerable. El 14 de març, el Govern de l'Estat va declarar l'estat d'alarma i va confinar tota la població, tret dels treballs essencials, per tal d'aturar l'expansió del virus que ens havia agafat desprevinguts, havia desbordat la capacitat dels hospitals i va provocar una quantitat enorme d'afectats; molts d'ells moriren. Un coronavirus havia desfermat la malaltia COVID-19. La OMS va qualificar-la de pandèmia.

En aquells moments van veure clar que era impossible portar a terme aquella modalitat de Certamen Marià i l'Acadèmia Mariana va suspendre'l, suggerint un certamen diferent consistent en la trobada per lloar Maria, sense guardons,

parlaments,... organitzada a partir de la lectura-declamació de poesies que havien estat guardonades en d'altres certàmens o que s'escrigueren per aquesta ocasió. En aquell moment va publicar una nota de premsa per tal de donar a conèixer la situació als conciutadans.

Junta Gestora de l'Acadèmia Mariana

Nota de premsa
28-04-20

La Junta de l'Acadèmia Mariana de Lleida, reunits per videoconferència i després d'haver considerat les circumstàncies provocades per la COVID-19, les quals han afectat la preparació i organització del Certamen Maria que s'havia d'haver convocat a finals de març per tal de poder-ho celebrar el 4 d'octubre dins les festes de la Verge Blanca de l'Acadèmia, patrona de Lleida,

ha resolt deixar en suspens el certamen

com a tal que s'estava preparant per enguany, ajornant-lo pel proper any, i substituir-lo per un certamen diferent que no tingui el caràcter de concurs, organitzant en el seu lloc un acte literari i musical que, partint de poemes convidats i rapsodes que recitesin poesies lloant la Mare de Déu, tingui un caire de pregària d'intercessió, de lloança i d'agraïment a la Mare de Déu pels favors rebuts per la seva intervenció, tot enlinit

Santa Maria de Nazaret, salut dels malalts,

advocació a la que es dedicarà l'esmentat acte.

Com és sabut, el Certamen Maria que organitza l'Acadèmia Mariana de Lleida s'ha celebrat any rere any des de la fundació d'aquesta institució al 1887, tret dels compresos entre 1936 i 1941. La finalitat del mateix és enalteir Sta. Maria des de la cultura, unint aquest certamen convocat, des del primer moment, com una joia floral, els segons que es convocaren a Catalunya en la renaixença, després dels de Barcelona, i els únics dedicats a la Verge Maria.

Cada any es dediquen a una advocació diferent, considerant la Junta molt escasset que aquest es dediqui a Santa Maria de Nazaret, salut dels malalts.

Us preguem que difongueu aquesta notícia alhora que ens ajudeu a donar a conèixer que tot homa que estigui interessat està convidat a assistir-hi.

La nota de premsa de l'Acadèmia Mariana de 28.04.20 a la que es fa referència, suspenent el certamen que s'havia començat a preparar per l'edició de 2020.

La realitat fora que en arribar el setembre la situació continuava de la mateixa manera; les reunions no podien excedir de deu persones. En aquell moment la comissió organitzadora va proposar fer-ne un certamen virtual enregistrant un vídeo a partir de la recitació de poesies i el cant del Petit Cor de la Catedral com a ofrena a Maria, el qual pogués servir per lloar-la, aprofundir-hi en el seu coneixement, viure la seva presència, gaudir-ne i, fins i tot, fer-ne oració. L'advocació de la Mare de Déu escollida va ser *Maria de Natzaret, salut dels malalts*.

Aquest vídeo es va estrenar el dia 2 d'octubre de 2020, festivitat de la Verge Blanca de l'Acadèmia, patrona de la ciutat de Lleida, trobant-se a disposició dels que volgueren viure'l a:

https://www.youtube.com/watch?v=wtX_z1lUres

Les poesies que es declamaren en ell, són les que es publiquen en aquesta petita obra per tal d'afavorir la seva lectura i meditació a qui estigui interessat. Que *Maria, salut dels malalts*, pregui per nosaltres i camini al nostre costat i pregui Déu per nosaltres per tal que superem la crisi a la que, com a societat (sanitària, de convivència, mental i econòmica) ens hem vist abocats.

Juan Luis Salinas Sánchez¹

¹ Juan Luis Salinas va estar el responsable de l'organització i coordinador d'aquesta edició virtual del Certamen junt amb la Mª Esmeralda Oliva Gaudens.

● Breu nota sobre l'Acadèmia Mariana

La Pontifícia i Reial Acadèmia Bibliogràfica Mariana de Lleida va ser fundada el 12 d'Octubre de 1862 pel Rvnd. Josep Maria Escolà i Cugat, amb la col·laboració del senyor Josep Mensa i Font i el Dr. Lluís Roca i Florejachs. En l'actualitat és una de les institucions lleidatanes més antigues.

La finalitat de l'Acadèmia és la de promoure i impulsar la devoció a la Mare de Déu, sota l'advocació de l'Acadèmia, patrona de la ciutat de Lleida, tot honorant-la i fent conèixer les seves virtuts mitjançant la literatura i les belles arts, i fomentant la devoció vers ella. La seva seu és al carrer Acadèmia de Lleida.

L'Acadèmia Mariana posseeix el doble títol de pontifícia i de reial. El de pontifícia concedit pel Papa Pius XI el 15 de maig de 1923; el de reial pel rei Alfons XIII, el 26 de juny de 1923, essent continuats els favors rebuts per gaudir d'ambdós títols, tant per part de la Casa Reial, com per part de la Santa Seu.

El 5 de gener de 1946 el Papa Pius XII, mitjançant un breu especial, declarà la Verge Maria de la Immaculada Concepció, sota el títol de Verge Blanca de l'Acadèmia, celestial patrona de la ciutat de Lleida, en igualtat amb Sant Anastasi màrtir que n'és el patró, atorgant-li tots els honors i privilegis litúrgics que de dret corresponen als patrons principals dels pobles. L'Acadèmia Mariana i el seu oratori, seu de la patrona de Lleida, la Verge Blanca, és una de les institucions més estimades pels lleidatans. En l'actualitat es continua la trajectòria fundacional, tot i que adaptant-la als nous temps.

Al 1865, el còlera va portar la mort a Espanya. Com no havia manera possible d'aturar l'epidèmia, el fundador de l'Acadèmia va organitzar unes rogatives a la Mare de Déu demanant-li que lliurés Lleida de la malaltia i oferint-li un cor de plata donat i finançat amb els donatius dels fidels lleidatans. El cor resultà ser quelcom més que un objecte decoratiu, en el seu interior es reproduïen els noms dels que l'havien finançat, inclòs l'alcalde Fuster.

Una munió d'elements curiosos omplen de significat el cor, al qual el converteixen en el millor exemple de l'art sacre que lliga el fervor popular amb l'art. A l'anvers dibuixa una filigrana en relleu amb l'anagrama de Maria, al centre del qual apareix l'escut de Lleida esmaltat; per sobre, coronant l'anagrama, hi ha una corona que inclou cinc pedres precioses, les inicials de les quals componen el nom de Maria (**m**arina, **a**metista, **r**obí, **i**ris i **à**gata). El coll del cor per l'anvers, està coronat per flors de lis, element simbòlic identificador de Lleida, en ell es pot llegir *todo por y para María*, i en el seu contorn una inscripció en llatí que traduïda diu: *Maria, en la boca mel, a l'oïda melodia, al cor alegria i joia en el cor de Lleida*. El revers té molt valor donat que reuneix l'escut del fundador de l'Acadèmia Mariana, el del Vaticà i el d'Espanya (com a presagi i en clara al·lusió als títols de pontificia i reial que tindria després), tots coronats per la corona imperial

Certamen per honorar Maria, salut dels malalts

donat que en aquella època Espanya s'estenia per Amèrica i Filipines. El coll d'aquest revers és la clau d'uns dels episodis de Lleida més desconeguts, ja que en ell es llegeix *Lérida libre del cólera por María en 1865*. En el contorn d'aquest revers es llegeix la inscripció *En mi corazón estais para convivir y para morir*.

Lleida va donar el cor a la Verge, però l'Acadèmia encara no tenia una imatge que li permetés poder-la venerar. Es va convocar un concurs nacional que va quedar desert, demanant als participants que retiressin les imatges. Va resultar que la presentada pel jove escultor barceloní Maximiliano Sala Sánchez, una esvelta talla de fusta blanca de til·ler, no va ser recollida amb el que els responsables de l'Acadèmia van pensar que era voluntat de la Verge que fos aquella imatge la que quedés com a "guanyadora" i presidís l'Acadèmia, ara des de l'altar major de l'oratori. La seva festa es celebra el 2 d'octubre.

Façana de l'Acadèmia Mariana de Lleida

Entorn a la Verge Blanca s'han escrit més de 25.000 poesies i més de mig miler de llibres. Des del 1862 fins als nostres dies, la Mare de Déu ha estat honorada amb els jocs florals anuals, els segons més antics del món, després dels de Barcelona, i els únics que estan dedicats a Maria.

Des de la fundació de l'Acadèmia s'han organitzat cada any, tret dels compresos entre 1936-40, uns jocs florals coneguts com *Certamen literari marià*. Per tal d'honorar la Verge des de les diferents advocacions, cada any s'invita la patrona d'un indret diferent, o una advocació distinta, per tal que el certamen sigui en el seu honor. D'entre les edicions més anomenades podem recordar les dedicades a la Mare de Déu del Pilar de Zaragoza (1863), Mare de Déu de Montserrat d'Olesa de Montserrat (1864), Mare de Déu d'Atocha de Madrid (1865), Mare de Déu de Covadonga de Cangas d'Onís (1866), Mare de Déu de la Mercè de Barcelona (1869), Mare de Déu de Begoña de Bilbao (1891), Mare de Déu de Lourdes (1908), Mare de Déu de la Capilla de Jaén (1930), Mare de Déu de Mig-Aran de Viella (1965), Mare de Déu de Caacupé de Paraguai (1966), Mare de Déu de Fàtima (Leiria, Portugal) (1968), Mare de Déu del Lluch de Mallorca (1971), Mare de Déu de l'Alba de Tàrrrega (1984), Mare de Déu d'Almatà de Balaguer (1985), Nta. Sra. de Torreciudad (1986), Verges Patrones de totes les Comunitats Autònomes d'Espanya (1988), totes les Verges Patrones de les quaranta-una comarques de Catalunya (1989), Mare de Déu de Czestochowa de Polònia (1990), les Mare de Déu del Kremlin (l'Anunciació i la Dormició), patrones de Moscou (1991), les Verges Patrones dels trenta-cinc estats sobirans d'Amèrica (1992), Sta. Maria de Gardeny de Lleida (1998), Verge de Loreto de Llardecans (1999), Mare de Déu de Carrassumada de Torres de Segre (2004), Mare de Déu de la Unitat, de Romania (2005), Sta. Maria de Ripoll (2006), l'advocació "Mater Salvatoris", patrona dels col·legis de la Companyia del Salvador (2009), Mare Déu del Castell, patrona de Cullera (València) (2010). En el 150 aniversari de la fundació de l'Acadèmia (any 2012) el Certamen es va dedicar a la Verge Blanca de l'Acadèmia, patrona de Lleida.

La celebració dels jocs florals és una antiga tradició catalana i de la Provença, que té el seu origen en l'Edat Mitjana i

que es van revifar amb la Renaixença. Durant els darrers anys han anat desapareixent, restant els de l'Acadèmia Mariana com els últims testimonis a Catalunya d'un fet històric i cultural, la qual cosa els dóna un especial valor. Des de la seva fundació, els principals organismes i les primeres autoritats de la ciutat han recolzat la celebració del certamen, assumint la dotació dels diferents premis i aportant el seu ajut de diferents maneres.

El fons artístic, bibliogràfic i documental que posseeix l'Acadèmia, està constituït, com a element principal, per l'oratori que és utilitzat pel culte, tot honorant la Mare de Déu. Així mateix gaudeix d'un petit fons d'art marià i de fotografies de les imatges de les Verges d'Espanya, el qual procedeix de l'antic museu de l'Acadèmia Mariana. Un altre grup d'elements el constitueix el fons bibliogràfic marià de l'Acadèmia; aquest és important i nombrós. Hi ha molts exemplars únics de valor internacional. Junt a aquest ens trobem un gran fons de documents manuscrits de valor marià, religiós i cívic importantíssim. Una tercera categoria d'entre els materials que guarneixen l'Acadèmia la formen les partitures musicals, així mateix de caire marià, constituint un amplí fons. Aquest fons prové de donacions a l'Acadèmia Mariana, les quals han estat incrementades amb les aportacions dels seus directors i les activitats culturals pròpies de l'entitat, en ell hi ha les obres guardonades en els diferents certàmens. L'Acadèmia està oberta a tots els estudiosos i investigadors, els quals tenen accés al material que necessitin amb permís de la direcció.

L'edifici que originàriament va ser la seu de l'Acadèmia ha estat remodelat i ampliat en la reconstrucció efectuada entre l'any 2003 i el 2006, passant a ser la *Casa de l'Església-Acadèmia Mariana*, on s'acullen diferents entitats de la pastoral de la diòcesi així com les instal·lacions pròpies de la Pontifícia i Reial Acadèmia Bibliogràfico-Mariana de Lleida.

Acadèmia Mariana de Lleida

Claustre de l'Acadèmia Mariana (a dalt) i frontal del paranimf (a baix).

● **Petita ressenya sobre la Mare de Déu de l'Acadèmia, la Verge Blanca**

Potser estem parlant de l'advocació més recent, més jove, de Maria a les nostres terres i en concret a la nostra ciutat. El seu origen data de les primeries de la segona meitat del segle XIX, i en realitat va ser una advocació sorgida de la voluntat popular donat que, certament, el que es va encarregar i esculpir, i encara ara es venera, va ser, és, una imatge de la Immaculada Concepció.

La cosa va anar així com us explicarem. A l'any 1854, el 8 de desembre, el Papa Pius IX va proclamar el dogma de la Immaculada Concepció de Maria. A partir d'aquell moment tot el món catòlic va vibrar amb la constatació d'una creença que ja estava present i arrelada en infinitat de devocions i en els llocs més dispersos. Des del s. XIV existeixen referències a Espanya de confraries en honor a la Immaculada, la Pura,... essent la més antiga la de Girona que data de 1330. Molt més abans, en 675, el XI Concili de Toledo titula al rei visigot Wamba com *Defensor de la Puríssima Concepció de Maria*. Després s'obre una tradició de

devoció entre els reis hispans com Ferrant III el Sant, Jaume I el Conqueridor, l'Emperador Carles I, el seu fill Felip II,... fins arribar a Carles III que la va declarar patrona de tots els seus estats.

Dins d'aquest sentiment d'alegria pel dogma de la Immaculada, a Lleida neix la idea de fundar una institució acadèmica que es dediqui a aprofundir i estendre el coneixement de la Mare de Déu, al temps que se l'honora i lloa, i així neix, el 12 d'octubre de 1862, l'Acadèmia Mariana. La varen fundar Mn. Josep Maria Escolà i els senyors Josep Mensa i Lluís Roca. Coincidia també amb l'empenta i esplendor de la Renaixença catalana, amb el que la literatura, la pintura i les belles arts en general van ser el mitjà per escometre l'objectiu que estava, i segueix estant, recollit als estatuts de l'Acadèmia, el qual no és altre que honorar i enaltir Maria i promoure la devoció vers ella.

Tres anys després, al 1865, el còlera emmalaltia la gent arreu d'Espanya, portant-la a la mort. Com no havia manera possible d'aturar l'epidèmia, el fundador de l'Acadèmia va organitzar unes rogatives a la Mare de Déu demanant-li que lliurés Lleida de la temuda malaltia. Segons les cròniques del moment, Lleida gairebé no va estar afectada, al contrari del que va passar als pobles de tota la comarca. Tota la ciutat havia estat pregant i, per tal d'agrair-li la protecció a la Verge, l'Acadèmia va organitzar una celebració religiosa d'acció de gràcies el dia 4 de febrer de 1866. Dels diners que es van recollir per pagar les despeses de l'acte, van sobrar 600 reals i amb ells van pensar oferir a la Mare de Déu un cor d'argent, de mida natural que presentava una munió de símbols i els noms dels fidels que van aportar donatius per sufragar-lo, inclòs Manuel Fuster i Arnaldo, alcalde de Lleida en aquells moments. S'havia de conservar a l'arxiu de l'Acadèmia.

La Verge Blanca de l'Acadèmia, patrona de Lleida.

El 24 de juny de 1866 es va fer una cerimònia per beneir el cor i en acabar, el bisbe Puigllat va expressar a la Junta la importància d'adquirir una imatge de la Verge que pogués tenir el cor d'argent al seu pit. Al mes de setembre del mateix any es convocava un concurs nacional per tal de proveir l'Acadèmia d'una imatge de la Immaculada que la presidís. Va resultar "elegida" (tot i que no guanyadora ja que el concurs es va declarar desert) la proposada pel jove escultor barceloní Maximiliano Sala Sánchez, una esvelta imatge tallada en fusta de til·ler que va esculpir durant l'any 1867. El 12 de novembre de 1871 va ser traslladada a l'oratori recent acabat. És un gran exemple de com l'art sacre lliga el fervor popular amb l'art. Aquella imatge, la seva corona, el cor i un ceptre van ser destruïts a l'enfrontament del 36-39.

Després d'aquell desastre fratricida, es va fer una còpia de la imatge que no va ser gaire afortunada en la semblança amb l'original, principalment per l'alçada, la qual es venera a la catedral de Lleida, a la capella de l'esquerra de la sagristia. Amb tot, l'11 de maig de 1944, el Padre Luján, Mn. José Luján García, en la festa del patró de la ciutat, Sant Anastasi, va fer una carta, publicada a *La Mañana* (diari local), en la que es preguntava per què Lleida no tenia patrona i va proposar que ho fos la Verge. En el certamen literari d'aquell any, el bisbe Joan Villar es va sumar a la proposta del Padre Luján i assenyalà que Lleida havia de tenir la Mare de Déu per patrona i que l'advocació més adient era la Verge Blanca de l'Acadèmia.

Es va iniciar un moviment ciutadà en el que es demanava que la Verge Blanca fos la patrona i el bisbe va demanar a l'Acadèmia que s'encarregués de portar el procés cercant l'adhesió de les institucions religioses i civils de la ciutat, documentant-lo degudament. El 21 de novembre de 1944 ho van presentar a l'Ajuntament. Després de veure l'aclaparadora llista d'entitats i particulars que ho demanaven, la Paeria va presentar

un escrit al bisbe, el 25 de juliol de 1945, demanant-li que fes arribar la petició oficialment a la Santa Seu.

El 12 d'octubre de 1946, tot i que estava signat des del 5 de gener, va arribar el breu especial del Sant Pare Pius XII en el que declarava a la Verge Maria de la Immaculada Concepció, sota el títol de Mare de Déu de l'Acadèmia, celestial patrona de la ciutat de Lleida, en igualtat amb Sant Anastasi màrtir, que és el patró, conferint-li tots els honors i privilegis litúrgics que de fet correspon als patrons principals dels pobles.

La Verge Blanca de l'Acadèmia, patrona de Lleida, al seu Oratori de l'Acadèmia Mariana de Lleida, amb el cor de plata que li oferiren els ciutadans de Lleida.

No va ser fins un any després, el 14 d'octubre del 1947, que el bisbe Aurelio del Pino, el successor del bisbe Villar, no va respondre a

Roma i convocà tots els fidels de Lleida a celebrar la festa de la patrona el dia 17 d'octubre. A partir d'aquell any a Roma van fixar que fos celebrada el 2 d'octubre de cada any.

Durant aquest any es va fer una altra imatge que es va ajustar a les fotografies que hi havia de la primera, la qual és la que ens presideix des de l'altar de l'oratori de l'Acadèmia Mariana. També es va refer el cor (1950) sufragat una altra vegada per subscripció popular.

Com a curiositat podem dir que entre el munt de símbols que hi ha, a l'anvers del cor es pot llegir *todo por y para María*, i en

el seu contorn una inscripció en llatí que traduït diu *Maria, en la boca mel, a l'oïda melodia, al cor alegria i joia en el cor de Lleida*. En el coll del cor es llegeix: *Lérida libre del cólera por María en 1865*, i per l'altra cara *En mi corazón estais para convivir y para morir*.

Des del 15 de maig de 1923 l'Acadèmia Mariana posseeix el títol de pontifícia, concedit pel papa Pius XI, i des del 26 de juny del mateix any el de reial concedit pel rei Alfons XIII.

Entre el plec d'activitats que es desenvolupen, com ara el Simpòsium Marià que es celebra cada dos anys, destaca el Certamen Marià que, tret dels anys 1936-40, s'ha celebrat ininterrompudament cada any, en ell s'honora la Mare de Déu convidant una advocació diferent en cada edició del certamen, la qual es venerada en algun altre indret.

Vulguem portar sempre la Mare de Déu dins el nostre cor i fem-lo al seu abast per tal que ella ens acompanyi en el camí vers el Crist.

Blanca Roca
i Juan Luis Salinas

La Verge Blanca al seu
cambriol de l'Oratori de
l'Acadèmia Mariana.

• Petita nota històrica sobre la imatge de *Sta. Maria, salut dels malalts*. Venerada en la Imatge de la Verge de Harissa al Líban

El certamen marià d'aquest any està dedicat a *Maria de Natzaret, salut dels malalts*. Si fem per tal d'entendre el per què del mateix, haurem de dir que ens estem referint a l'autèntic nom de la Verge; ella es deia, es diu per a tots nosaltres, Maria, Myriam. En aquells temps, al nom que cadascú tenia li afegien el poble d'on era o el nom del pare. Així Jesús es coneix com a Jesús de Natzaret, també s'hauria pogut dir, però, Jesús ben Josep. D'aquesta manera podem deduir que Maria hauria estat Maria ben Joaquim, alhora que també la podien haver anomenat Maria de Natzaret.

Fixar-nos en aquests detalls ens duen a trobar-nos amb la Mare de Déu per sobre dels localismes que ens embadaleixen al destacar la bellesa de la figura d'una imatge, les circumstàncies en les que va ser trobada, els miracles que se li puguin reconèixer o atribuir,... tot elements que responen a unes conjuntures concretes, quan no a fanatismes i raons identitàries de tipus sociològic, que hom cerca com a manera d'identificar-se i

pertànyer a un grup, en tant que s'obstaculitza la vivència autèntica del que suposa aquella imatge, més enllà de ser punt de cohesió per aquells que la tenen com a pròpia i els permet identificar-se davant d'uns altres grups, i oposar-s'hi a ells que, amb tota probabilitat, també s'estaran reunint en torn a una altra imatge de Maria que serà diferent en l'expressió del rostre, en les mides, en l'estil en el que es va esculpir, en la manera d'anar vestida,... Freqüentment es dóna que ja no es té res a veure des del punt de vista espiritual, que no hi ha cap vivència, que ni tan sols no es té coneixement del que representa i de les condicions en les que es va trobar,... però es segueix anant al darrera, o al costat, tenir-la com a bandera, aglutinar-se sota el seu mantell, sentir-se ú amb aquells que tenen aquests sentiments sense cap tipus de coneixement, menys de vivència, sobre Maria.

Seria molt més fàcil tenir sempre present que Maria és la noia, la dona després, que va ser capaç de abandonar-se en els braços de Déu i respondre, sense cap tipus d'observació o clàusules condicionants, al que Ell li estava demanant, a la crida que li va fer, al que va ser la seva vocació,... que les diferents imatges responen, només, a l'expressió de l'artista que la va tallar, a la manera de veure-la en els diferents indrets que, per a poder tenir quelcom que els la recordés, es feien una imatge de Maria o a la disponibilitat de lloc on havia de ser col·locada. Amb les facilitats de comunicació, després, nosaltres hem tingut oportunitat de veure com era la Verge de... o la imatge venerada en... però mai hauríem d'oblidar que són diferents expressions de la Mare de Déu que només va ser una: aquella que s'anomena Maria.

Amb les advocacions és una mica menys extrema la situació. Una advocació és un aspecte que es ressalta de Maria, però no acostuma a estar vinculada a un territori. Amb tot, és possible que apareguin fanatismes del tipus ser-hi més de la Verge del Carme que de la de la Mercè, o de la advocació de la

Certamen per honorar Maria, salut dels malalts

Immaculada en contra de la de la Misericòrdia, o de l'Assumpció, de l'Anunciació, de Maria Auxiliadora, de l'Esperança, l'Encarnació, dels Dolors,...

Dit tot això, ja tenim comentada la primera part de l'advocació a la que es dedica el certamen d'enguany. Tenint en compte que aquest any estarà marcat per la pandèmia de la COVID-19 i pels sofriments que ha infligit, que el canvi que ha provocat en la societat, tot i que algunes persones ho dissimulin i passin per ells de puntetes, són enormes, afectant tant a l'àmbit sanitari com a l'econòmic, al mental i al relacional,... no era massa difícil pensar que la advocació *Salut dels malalts* era molt oportuna. Hauríem de saber dir, des de la humilitat, prega per nosaltres. Aquesta advocació és una de les lletanies del Rosari, just la que va abans de *refugi de pecadors, consol dels afligits, i auxili dels cristians*. Santa Maria, pregueu per nosaltres.

En cercar una imatge que ens mostrés a Maria com a *salut dels malalts*, ens van apareixer, en la cerca de Google, diferents models, entre ells una fotografia que mostrava el braç estès, en posició d'oferir alguna cosa a algú que estigués necessitat. Després vam trobar la imatge sencera i va resultar ser la de la Verge Maria, Nostra Senyora del Líban o Notre Dame du Líban, que apareixia com a salut dels malalts, també coneguda com a la Verge de Harissa del Líban.

La imatge representa a la Immaculada amb un

gest d'acolliment i de donació al que es troba davant d'ella, o d'acolliment a qui arriba al port de Joünié que hi ha sota la seva colina (a uns 2 km en línia recta), ja que està amb les mans esteses com a donant les seves gràcies concedides als qui s'han atansat a ella per demanar-li (els libanesos diuen que la Verge beneix els qui viatgen pel mar cap a totes les parts del món, i també els qui regressen a la seva terra). Porta una túnica blanca, generalment decorada amb estrelles dorades, i un mantell blau amb la mateixa decoració. La devoció vers ella està molt estesa arreu del món, tant en països de l'Amèrica hispana com d'altres continents.

Harissa-Daraaoun és una petita localitat d'uns 3.000 habitants al Líban que es troba a 550 metres sobre el nivell del mar i a 25 km de Beirut, situada a sobre d'una empinada colina on s'aixeca una imponent imatge de la Verge Maria, Notre Dame du Líban², feta a Lyon (França) amb 15 tones de bronze modelat i pintat de blanc. Té una alçada

Imatge de la Verge de Harissa, (Santa Maria) a la catedral de Chanthaburi, Tailàndia.

² Informació extreta de les pàgines web:

[https://es.wikipedia.org/wiki/Harissa_\(L%C3%ADbano\)](https://es.wikipedia.org/wiki/Harissa_(L%C3%ADbano))

[https://ca.wikipedia.org/wiki/Harissa_\(L%C3%ADban\)](https://ca.wikipedia.org/wiki/Harissa_(L%C3%ADban))

<http://www.misionlibanesa.com/harissa/index.htm>

<http://old.champagnat.org/410.php?a=6b&id=60>

<http://www.asianews.it/noticias-es/Inicia-el-Jubileo-del-Santuario-de-Nuestra-Se%C3%B1ora-de-Harissa-44592.html>

<https://megaconstrucciones.net/?construccion=nuestra-senora-libano>

<https://www.elpandelosobres.com/la-virgen-maria-patrona-del-libano>

https://gecoas.com/religion/Trabajos/virgen_maria/asia/libano.htm

<https://www.turisteandoelmundo.com/post/harissa-libano>

de 8,5 m. i una amplada de 5 m. La seva base és un tronc de con construït en pedra natural del Líban, amb 20 m. d'alçada, un diàmetre inferior de 64 metres i un de superior de 12 m. Va ser realitzada a finals del segle XIX e inaugurada al 1908 per tal de celebrar el 50è aniversari de la proclamació del dogma de la Immaculada Concepció. La seva localització va ser decidida després de nombrosos estudis i consultes a enginyers, considerant-se el lloc més adient l'anomenat *La Roca* sobre la colina Harissa que dóna a la ciutat de Joünié en el mar

Mediterrani. Dins de la base de la imatge hi ha una petita capella quadrada dedicada a Nostra Senyora de la Llum, on els fidels es recullen per pregar.

El més gran tresor amb que compta Harissa és la diversitat cultural i la convivència de les múltiples religions que acull, ja que conviuen en el seu espai maronites, xiïtes, drusos, grecs ortodoxes, armenis

ortodoxes, protestants, armenis catòlics, siris, siris ortodoxes, ismaelites, alauites. Es va senyalar la festa de la Mare de Déu de Harissa el primer diumenge de maig, aquest dia el Patriarca maronita i tots els bisbes libanesos celebren l'Eucaristia a l'aire lliure en el Santuari de Notre Dame du Líban. Potser, però, la festa més important que es celebra en torn a la Verge de Harissa és la festa comú islàmica-cristiana en la

que musulmans i cristians s'apleguen a pregar davant Maria; es celebra el 25 de març (pels cristians la festa de l'Anunciació a Maria). Es tracta de la festa per a l'amistat islàmic-cristiana, la qual l'any 2010 va estar declarada festa nacional del Líban, essent l'únic lloc al món en el que s'apleguen musulmans i cristians per pregar junts per l'amistat entre musulmans i cristians mitjançant la devoció a Maria. Harissa s'ha convertit en un important centre de peregrinació. El 10 de maig de 1997, el Papa Joan Pau II va visitar Harissa.

Myriam (Maria) és estimada pels musulmans, citant-la 34 vegades en l'Alcorà i dedicant-li en ell una sura (capítol) sencera, la 19.

Exterior e interior del Santuari de Harissa, Líban.

Al costat de la imatge de Harissa es va construir entre el anys 1904-1908 un santuari de formigó i vidre que ha estat ampliat amb motiu del seu centenari. Aquest santuari rep uns 2 milions de peregrins a l'any, ja siguin cristians o musulmans:

Un lloc d'encontre entre Orient i Occident.

● Ressenya sobre els certàmens marians

La finalitat de l'Acadèmia és la d'honorar la Mare de Déu i aprofundir i estendre el coneixement de les seves virtuts mitjançant la literatura i les belles arts, tot fomentant la devoció vers ella. Per aconseguir aquesta finalitat, des de la fundació de l'Acadèmia a l'any 1862, s'han organitzat cada any, tret dels compresos entre 1936-40, ambdós inclosos, entre d'altres activitats, uns jocs florals (els segons apareguts a Catalunya després dels de Barcelona, i els únics dedicats a la Mare de Déu) coneguts com *Certamen literari marià*. Amb ocasió de la festa de la Verge Blanca de l'Acadèmia, patrona de Lleida, i per tal d'honorar la Verge des de les diferents advocacions, cada any es dedica el certamen a una d'elles o a la imatge patrona d'un indret diferent, per tal que el certamen sigui en el seu honor. Per l'edició d'enguany, considerant la situació que es viu per la pandèmia de la COVID-19, s'ha dedicat a Maria de Natzaret, salut dels malalts.

Presidència del Certamen Marià de l'any 2019, celebrat al Paraninf de l'Acadèmia Mariana. D'esquerra a dreta: Joan Viñas Salas, Joan Sangrà Farré, Francesc J. Cerdà Esteve, Mons. Salvador Giménez Valls, Mn. Josep Maria Vilaseca i Ribalta, Rosa Maria Perelló Escoda, i Maria Lorena Jurado Tarragona. A la dreta, ocupant el seu lloc de mantenidora, Mari Pau Huguet Subias.

La celebració dels jocs florals és una antiga tradició catalana i de la Provença, que té el seu origen en l'Edat Mitjana i que es van revifar amb la Renaixença. Durant els darrers anys han anat desapareixent, restant els de l'Acadèmia Mariana com els últims testimonis d'un fet històric i cultural, la qual cosa li dóna un especial valor. Des de la seva fundació, els principals organismes i les primeres autoritats de la ciutat, així com d'altres entitats, han recolzat la celebració del certamen, assumint la dotació dels diferents premis i aportant el seu ajut de diferents maneres.

Al llarg del temps s'han introduït diferents modificacions segons els moments, les necessitats i les possibilitats. En la seva organització inicial, per exemple, hi va haver seccions de música, pintura,... En l'actualitat s'ofereixen les seccions literàries en poesia (dins la qual es troba la Flor natural), d'aprofundiment i investigació mariològica, l'audiovisual i l'escolar. El jurat acostuma a estar format per personalitats del món literari, teològic, periodístic, acadèmic i cultural, la publicació del qual es fa en el mateix acte d'entrega de premis.

El certamen s'inicia amb l'aportació del mantenidor que desenvolupa un tema marià en el que fa referència a l'advocació a la que es dedica l'edició d'aquest any, vinculant-la a les circumstàncies que concorren en el moment actual, tant a nivell social, religiós o de l'espiritualitat de les persones. Segueix l'entrega de premis, la salutació de les autoritats i, tot seguit, es gaudeix d'una vetllada literària i musical en la que es reciten o llegeixen les obres premiades, o un extracte significatiu si la seva extensió supera el temps senyalat; finalitzant amb un concert instrumental o de cant coral.

El primer certamen va estar dedicat a la Verge del Pilar (fet al 1863) amb motiu de la celebració del primer aniversari de l'Acadèmia que va ser fundada el dia de la Verge del Pilar.

Després van venir els dedicats a...

- la Mare de Déu de Montserrat, d'Olesa (1864)
- la Mare de Déu d'Atocha, de Madrid (1865)
- la Mare de Déu de Covadonga, de C. de Onís, (1866)
- la Verge de de la Antigua, de Sevilla (1867)
- la Mare de Déu dels Desemparats, de València (1868)
- la Mare de Déu de la Mercè, de Barcelona (1869)
- la Mare de Déu del Blau, de Lleida (1870)
- la Mare de Déu de l'Acadèmia, de Lleida (1871)
- la Verge de Guadalupe, de Càceres (1872)

Pel que fa al dedicat a la Mare de Déu de Montserrat (1864), s'ha de dir que va ser el segon com a conseqüència de la devoció que hi havia a la Moreneta a Lleida, centrada fonamentalment a l'Acadèmia, ja abans de ser proclamada patrona de Catalunya, institució des d'on es va promoure la fundació de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Lleida.

El dedicat a la Verge Blanca de l'Acadèmia (1871), va ser amb motiu del trasllat i l'entronització a l'oratori de l'Acadèmia, recent acabat llavors (12.11.1871), de la imatge esculpida al 1867. Al llarg de les 153 edicions, aquets Jocs Florals dedicats a Maria s'han convocat en honor a la Mare de Déu de l'Acadèmia en vuit ocasions per diferents motius, a més dels convocats l'any 1871, es van fer també al

1912 pel 50è aniversari de la fundació de l'Acadèmia,

1962 pel centenari de la fundació,

1983 a conseqüència de la riuada,

1987 pels 125 anys de la fundació de l'Acadèmia,

1996 pel cinquantenari de la proclamació de la Verge

Blanca com a patrona de Lleida.

2008 com a patrona del Col·legi Episcopal, en el seu 50è

aniversari de la fundació del col·legi

2012 pel 150è aniversari de la fundació de l'Acadèmia.

Panoràmica del Paranimf durant la realització del certamen del 2019

També hi ha hagut certàmens dedicats a honorar imatges o advocacions de parròquies o col·legis de Lleida com al 1997: a la Mare de Déu del Carme, de Lleida, 1998: a Santa Maria de Gardeny, de Lleida, 2000: a la Verge Nena, patrona del col·legi Lestonnac "L'Ensenyança", 2002: a la Mare de Déu del Pilar, de Lleida, 2008: a la Mare de Déu de l'Acadèmia, patrona del Col. Episcopal, 2009: a l'advocació "Mater Salvatoris", patrona dels col. de la Companyia del Salvador

O advocacions de les nostres contrades o comarques veïnes com al

- 1999: en honor a la Mare de Déu de Loreto, de Llardecans,
2001: a la Mare de Déu del Remei, de Flix,
2003: a la Mare de Déu de Montserrat, de l'ermita de Castellans,
2004: a la Mare de Déu de Carrassumada, de Torres de Segre,
2006: a Santa Maria de Ripoll, del Monestir de Ripoll (Girona),
2007: a la Mare de Déu dels Socors, patrona d'Agramunt,
2011: a la Mare de Déu del Claustre, patrona de Guissona,
2013: a la Mare de Déu del Castell, patrona de Tragó de Noguera,
2014: a la Mare de Déu de les Sogues, patrona de Bellví i la Plana d'Urgell,
2015: a la Mare de Déu de la Jonquera, patrona de la Poble de Cérvoles,
2017: a la Mare de Déu de Fàtima del Santuari Diocesà de Tàrraga
2019: a la Mare de Déu de la Cabeza, patrona de Vilasana (Pla d'Urgell).

Donada l'avinentsa de la creació del mapa autonòmic de l'Estat i el reconeixement de les comarques a Catalunya com a entitat administrativa, es van dedicar dos certàmens:

- 1988: Certamen en honor a les Marededéus patrones de les comunitats autònomes d'Espanya.
1989: Certamen en honor a les Marededéus patrones de les 41 comarques de Catalunya.

El certamen de l'any 2016 es va dedicar a una advocació especial, en ell s'honorà la *Immaculada Jove*, patrona de la Pastoral de Joves d'Espanya. No es tractava d'una escultura sinó d'un quadre pintat digitalment, el qual va pelegrinant per les diòcesis

Certamen per honorar Maria, salut dels malalts

d'Espanya per tal de ser-hi en vetlles de pregària, processons, recessos,... L'autora del quadre és la Gna. Isabel Guerra Peñaromària, del monestir cistercenc Santa Lucía de Zaragoza.

A més d'haver estat dedicat a honorar patrones de tota Espanya, el certamen **ha estat internacional en** set ocasions; van ser els dedicats a:

- la Mare de Déu de Lourdes, del Santuari de Lourdes (França) al 1908.
- la Mare de Déu de Fàtima, de Leiria al 1968
- la Mare de Déu de Meritxell, d'Andorra la Vella al 1970.
- la Mare de Déu de Czestochowa, de Polònia al 1990.
- les MdD del Kremlin: l'Anunciació i la Dormició al 1991
- les Verges Patrones dels 35 Estats Sobirans d'Amèrica i a les 81 Marededéus de Montserrat venerades al continent americà i a la resta del món, al 1992.
- la Mare de Déu de la Unitat, de Romania al 2005

Al 2018 es va dedicar a honorar la Mare de Déu de la Mercè amb motiu dels vuit-cents anys de la fundació de l'Orde de la Mercè. En aquella ocasió la Flor Natural va viatjar a Úbeda Jaén, ja que el guardonat va ser Ramón Molina Navarrete amb l'obra *Madre de Cristo, Madre de Dios*.

Com a dada curiosa es pot ressenyar que al 2017 la Flor Natural va volar cap a Florida, Estats Units, al ser el guardonat William Tejeda Enríquez, de Homestead (Florida), amb l'obra *Maria, madre peregrina*.

En 117 ocasions s'ha dedicat a imatges de la resta d'Espanya. La darrera vegada que la Flor Natural va ser atorgada a un poeta lleidatà va ser al certamen de l'any 2012.

Des de fa quatre convocatòries és literari i audiovisual. Abans també havia estat de pintura, escultura, música,... Des del

2013 es convoca una secció escolar amb tres categories (Educació Primària, E.S.O. i d'estudis postobligatoris).

El de l'any 2019 va estar dedicat a la Mare de Déu de la Cabeza, patrona de Vila-sana (Pla d'Urgell). A l'any 1934 també havia estat dedicat a aquesta advocació, essent honorada, llavors, la imatge que es venera al seu santuari d'Andújar (Jaén), havent-se d'ajornar dues setmanes la seva celebració per coincidir la data prevista amb els *fets d'octubre*.

Diploma reconeixent el títol honorífic de Mestre en Gai Saber a Manuel Ferrín Benavides, l'any 2014.

Als poetes guardonats se'ls acostuma a donar un diploma acreditatiu del guardó. Quan un poeta aconsegueix per cinquena vegada la Flor Natural, el màxim reconeixement d'uns Jocs Florals, l'Acadèmia, com a organitzadora dels certàmens, li atorga el títol honorífic de Mestre en Gai Saber, de la mateixa manera que es feia durant la Renaixença. Gai és un mot occità que significa alegre, alegria, de manera que Mestre en Gai Saber

Certamen per honorar Maria, salut dels malalts

seria equivalent a dir *Mestre en el coneixement de l'alegria*, saber que es suposava tenien els bons poetes.

Moment en el que es concedeix el reconeixement de Mestre en Gai Saber a Manuel Ferrín Benavides (que ensenya el diploma acreditatiu) en el Certamen de l'any 2014. A la presidència hi ha, d'esquerra a dreta, Joaquín Salvia Moix (Patronat M. de Déu de les Sogues), Mª Antonia Pubill Carro (Diput. Prov.), Àngel Ros (Alcalde de Lleida), Mons Joan Piris (Bisbe de Lleida), Mons Joan Enric Vives (Bisbe d'Urgell), Joan Viñas (Director de l'Acadèmia Mariana).

A l'any 2020, degut al confinament i les mesures sanitàries establertes per aturar l'expansió del virus, l'Acadèmia Mariana va haver de suspendre el certamen que estava preparant, just en el moment de la convocatòria. En arribar el mes de setembre, donat que ni tan sols era possible reunir-se més de deu persones, va decidir fer un certamen en el que es recitessin poesies honorant la Mare de Déu, sense cap tipus de guardons ni parlaments, enregistrant-lo en un vídeo que es va estrenar el dia 2 d'octubre, festivitat de la Verge Blanca de l'Acadèmia. El vídeo d'aquest certamen es "penjà" a un canal de YouTube i es pot gaudir d'ell, fins i tot fer-ne pregària, a l'enllaç:

https://www.youtube.com/watch?v=wtX_z1Ures

Segons les possibilitats, s'acostuma a publicar un llibre que recull les paraules del mantenidor, les obres guardonades, les salutacions de les autoritats, i d'altres detalls que esdevenen durant el certamen.

Juan Luis Salinas

Presidència del Certamen Marià de l'any 2019.

● La importància de la transmissió de la fe en la família

La fe forma part de la integritat que tota persona necessita per trobar el sentit de la seva vida i poder gaudir de la felicitat de viure una vida plena. L'educació en la fe esdevé una missió humanitzant i formadora de la persona en benefici de la societat.

María, mare nostra, és model en la transmissió de la fe. Portadora del *kerygma* amb l'alegria que l'àngel Gabriel li va anunciar. Maria com a mare, va educar en *la maduresa personal* el seu fill, afirma l'evangelista Lucas. El va acompanyar en el camí de la seva vida fidelment fins a la creu. Però, Maria no es va dedicar exclusivament al seu fill Jesús, també va ser valenta i va posar-se en camí *de pressa* per transmetre la fe amb alegria visitant a la seva cosina Isabel. María, compromesa en la pastoral, va preocupar-se de que tothom tingués *vi* i va estar al costat dels deixebles fins l'arribada de l'Esperit Sant.

La devoció a la Mare de Déu respon a l'acolliment del regal que Jesús ens va fer en la creu. La mare de Jesús és mare nostra i ens acompanya essent punt de referència en el nostre camí de vida. Ens ensenya a escoltar i acollir la Paraula de Déu per discernir els signes dels temps. Quin bo poder transmetre la tendresa de Santa Maria que ens obre els cors a la fe!

La transmissió de la fe és una necessitat personal perquè l'amor de Déu és relació entre persones. La celebració del Certamen Literari organitzat per l'Acadèmia Mariana de Lleida ofereix l'oportunitat de poder expressar l'amor de Déu a través de la pluralitat de les advocacions de Maria i a través de la cultura i la contemplació.

Transmetem la fe amb el nostre testimoni i l'acompanyament a les persones que ens envolten, la família, amics, veïns, companys de feina, de l'escola, de catequesis i persones que ens anem trobant en la nostra vida com ho va fer la Mare de Déu per omplir els cors del regal de l'alegria de Jesús de Natzaret.

Comencem per les nostres llars a impregnar-les amb el perfum espiritual de Maria, Mare de l'Amor. Quina tendresa

Certamen per honorar Maria, salut dels malalts

experimentem en veure com una mare plena d'amor porta als seus fills als braços de Maria per protegir-los amb el seu mantell i experimenta la bellesa de poder transmetre la seva fe amb alegria i esperança.

L'escena d'uns pares presentant Maria als seus fills per tal que la saludin i l'estimin va ser interpretada, millor dit viscuda, per la família Penella-Oliva

El tresor de Lleida és la Mare de Déu de l'Acadèmia, la Verge Blanca, Patrona de la ciutat de Lleida. Ens sentim orgullosos perquè està present en el cor de les famílies lleidatanes.

Mª Esmeralda Oliva Gaudens³

³ Mª Esmeralda Oliva Gaudens va estar la responsable de l'organització i coordinadora d'aquesta edició virtual del Certamen junt a Juan Luis Salinas.

● **Certamen Marià virtual, en honor a**

Maria de Natzaret, salut dels malalts,
amb motiu de la festa de la
Verge Blanca de l'Acadèmia
enregistrat durant el setembre de 2020
i estrenat el 2 d'octubre,
festivitat de la Mare de Déu de l'Acadèmia,
patrona de la ciutat de Lleida

Fou ideada aquesta manera d'oferir a la Verge un element poètic per honorar-la, al temps que tothom podia gaudir-ne i fer-ne pregària, davant la impossibilitat de celebrar un certamen literari com es feia habitualment, com a conseqüència de les mesures que va caldre aplicar per aturar la propagació del coronavirus causant de la COVID-19.

La Blanca Roca i l'Albert Font-Tarrés van presentar el certamen.

A.- Molt bones, Benvinguts sigueu⁴.

B.- Us saludem des de la Pontifícia i Reial Acadèmia Bibliogràfico-Mariana de Lleida, on des del 1862 es celebra aquest certamen literari en honor a la Mare de Déu.

A.- Des de llavors s'ha estat fent amb l'estructura del que eren els Jocs Florals sorgits a la Renaixença, enguany, per la situació que ens ha tocat viure com a conseqüència de la COVID-19, i la impossibilitat de trobar-nos per gaudir d'aquesta estona sublim de espiritualitat i de pregària, ho farem en un format diferent.

B.- Sí, no hi haurà premis ni parlaments. En aquesta 153ena edició del certamen, només, ni més ni menys, que tindrem un reguitzell de poetes que oferiran la seva obra per enaltir Maria.

⁴ Aquests diàlegs que es mostraran, són les paraules dels presentadors del certamen en el vídeo enregistrat.

Certamen per honorar Maria, salut dels malalts

- A.- Es llegiran i es declamaran obres que han estat guardonades en edicions anteriors del certamen, i d'altres creades per aquest moment concret.
- B.- S'han estat enregistrant per tal d'editar un vídeo. La gravació s'ha fet en localitzacions d'aquesta impressionant casa que constitueix un autèntic, tot i que humil, palau de Maria.
- A.- Aquesta manifestació d'amor a Maria, única per la seva unió entre la devoció vers ella, la pregària i la cultura, estarà estructurada en tres apartats:
- B.- Primer la recitació de poemes enaltint Maria, un segon dedicat als poemes que aprofundeixen en el seu coneixement, diguem més de tipus mariològic, i un tercer que el constituirà la recitació de poemes vivencials sobre Maria.
- A.- Finalment, el Petit Cor de la Catedral de Lleida, ens oferirà un tastet del repertori Marià, com a ofrena musical a la Mare de Déu i regal per a tots nosaltres.
- B.- Com sabeu, cada any es dedica a una advocació de la Mare de Déu, enguany, el certamen estarà dedicat a *Santa Maria de Natzaret, salut dels malalts*.

● Salutació del Dr. Joan Viñas Salas, Director de l'Acadèmia Mariana de Lleida

Benvolguts i benvolgudes.

Un any més arriba el dia de la patrona de Lleida, la Verge Blanca de l'Acadèmia. Aquest any dedicat a Santa Maria, salut dels malalts. La comissió gestora de l'Acadèmia Mariana ha escollit aquesta advocació, que resem a les lletanies del Sant Rosari, degut a l'excel·lència que estem vivint per la

pandèmia del Covid19, que afecta a tot el món i ha provocat tant dolor tant sofriment i tants morts i malalts greus.

Degut a la facilitat de transmissió del virus aquest any no es pot celebrar el certamen anual, sinó que hem preparat la recitació d'uns poemes guardonats en els darrers anys per part de rapsodes experts i un concert dirigit per Mn. Mesalles, a més del pregó per part del Dr. Jacint Cabau, així com unes paraules del nostre bisbe de Lleida Salvador Giménez, gravats prèviament i penjats a la web de l'Acadèmia Mariana i del Bisbat, quedant com un document audiovisual.

Maria, mare de Jesús, Salut dels malalts, que al costat de la creu va estar associada al dolor de Jesús, mantenint ferma la fe, ajudeu-nos en aquests temps de pandèmia, a mantenir la nostra salut i a la guarició dels malalts.

A Vos, Mare de Déu i Mare nostra, preguem que intercediu per nosaltres i aconseguim superar les malalties i acceptar la voluntat de Déu, Pare nostre. Refermeu la nostra esperança en la Salvació, que Jesús, fill de Déu i vostre, ens ha promès preparant-nos una estada al cel.

Oh Maria, vos brilleu en el nostre camí com a signe de salvació i esperança.

Confiem en que aquesta pandèmia passi el més aviat possible i es recuperi la salut personal i ambiental, tal com ha succeït al llarg de la història amb les altres epidèmies, essent Vos, Verge Blanca de l'Acadèmia, la que vàreu tenir cura de la ciutat de Lleida en la del còlera de 1865, lliurant-la del mateix.

Desitjo salut a tots els conciutadans i conciutadanes.

● Paraules del Mantenedor del Certamen

A vos Senyora

Dr. Jacint Cabau Rúbies⁵

En els moments d'incertesa i de por que estem vivint per la pandèmia, temps on la realitat ens ha trasbalsat el nostre entorn econòmic, social, sanitari i religiós, ens dirigim a vos Mare de Déu, Santa Maria de Natzaret, buscant el vostre ajut i socors.

Aquesta realitat ens ha fet veure la nostra **fragilitat** i **vulnerabilitat** al pensar en la mort que la malaltia del covid-19 ha generat en la nostra societat, aportant, així mateix, un elevat grau de sofriment i preocupació.

És una realitat que ens ha instaurat la incertesa en el nostre dia a dia i que ens ha canviat la nostra rutina, ens ha desprogramat les nostres vacances i el nostre oci, ens ha alterat la nostra sociabilitat i de vegades ens ha aïllat de la nostra família, les nostres amistats i de l'escola als nostres infants.

⁵ El Dr. Jacint Cabau Rúbies és cardiòleg i Delegat de Pastoral de la Salut de la Diòcesi de Lleida

Així mateix, ens ha afectat els sectors econòmics, amb la fallida de moltes empreses, alterat la indústria del transport aeronàutic i de l'automoció, la del lleure, la indústria de l'oci, la cultura i l'art; tot ha comportat una reducció de la producció, del comerç i del consum. Cal afegir el cost social que comporta la despesa en la protecció dels damnificats i de l'activitat productiva, la qual ens portarà a un augment de la pobresa, a la fam i a la manca dels serveis bàsics per a la població, com l'assistència sanitària i l'educació.

Aquesta pandèmia també ens ha modificat la nostra activitat pastoral, creant una sensació d'imptència, davant la dificultat de comunicació amb els nostres feligresos, sobre tot els que han estat aïllats en els hospitals, el domicili i a les residències; alguns no han pogut rebre el consol dels seus familiars amb un acomiadament presencial, ni l'acompanyament espiritual del seu prevere. Malgrat tot amb la col·laboració del personal sanitari i el suport tecnològic, en algunes ocasions s'ha pogut suplir la presència dels familiars en el comiat del malalt; aquesta realitat ens ha fet saber que la tecnologia servirà en la comunicació entre els voluntaris i els preveres amb els malalts, mantenint el sentiment de comunitat en la distància. La tecnologia, moltes vegades, ens ha permès mantenir un contacte

virtual amb la comunitat parroquial, podent “assistir” a pregàries, taules rodones, reunions del consell parroquial i xarrades de formació, també ha ajudat en la trobada entre les diferents entitats sòcio-caritatives i en la comunicació entre fidels i pastor, comunicant-nos amb el bisbat.

En aquesta situació incerta, ens dirigim a vos Santa Maria de Natzaret, ja que sou la nostra guia, el nostre camí i la nostra mediació per adreçar-nos al CRIST, que és el nostre model a seguir en la nostra transformació personal, ajudant-nos a cultivar la nostra interioritat amb actitud d’humilitat, d’acceptació i de confiança en la voluntat de Déu, tal com vàreu fer al rebre l’anunci de la vostra maternitat: “*Soc la serventa del Senyor; que es compleixi en mi la teva paraula*” (Lluc 1, 38).

Si ens convertim, si ens transformem, ha de ser estant atens a les necessitats dels altres, com en les noces de Canà, (Joan 2,3), “*no tenen vi*”, l’hi diguéreu al vostre Fill per cercar el bé comú, aportant el nostre compromís i la nostra solidaritat, de manera que porti un bri d’esperança, de llum i de sal de la terra, en aquests moments on es manifesta la **volatilitat** de les coses terrenals i la contingència de les nostres vides.

Ens cal adoptar l’actitud de l’Església **d’administrar els consols**, eixugant les llàgrimes dels malalts, dels pobres i dels marginats, **escoltant** amb una oïda activa i una mirada atenta a les necessitats dels que ens envolten, i **acompanyant** a les persones mes febles de la nostra societat, tal com vàreu acompanyar al vostre fill fins al peu de la creu, i així ens ajudeu a elaborar el dol dels nostres éssers estimats, i a superar els estralls econòmics, laborals i socials d’aquesta crisi mundial.

Ajudeu-nos a convertir la nostra **feblesa** en una oportunitat de creixement com a societat, que ens faci superar la realitat actual, i ens ressituï espiritualment per recuperar l’esperança en nosaltres i en la humanitat; feu què ens faci donar

el millor de nosaltres mateixos en la recerca de les solucions, pensant més en el que som capaços de fer i no solament en el que ens passa, per buscar el progrés de tots, i per fer més humana la nostra existència garantint la sostenibilitat ambiental del nostre planeta, la nostra estimada TERRA, com ens recorda en la encíclica “Laudato si” el Papa Francesc.

Ajudeu-nos també a la renovació de l’atenció dels malalts en els hospitals, en les residències i en el domicili; crec que es una oportunitat per als joves compromesos en l’activitat de l’Església, que tinguin predilecció per la dimensió sanitària en l’evangelització del malalt.

Per últim demanem a Santa Maria de Natzaret que brolli en la nostra societat:

- a.- una ètica mundial que garanteixi els drets humans per a tots els pobles, amb uns líders mundials que tinguin un desig d’humanitzar cada vegada més la nostra societat;
- b.- una solidaritat que ens permeti fer de la nostra casa comuna, la terra, un lloc sostenible i habitable per a tota la humanitat;

Certamen per honorar Maria, salut dels malalts

- c.- la confiança en la recuperació dels valors morals de l'ésser humà, que siguin el fonament de l'esperança en la superació dels problemes presents i futurs;
- d.- l'actitud de consol, d'escolta i d'acompanyament vers al nostre proïsme, actituds d'una Església peregrina i evangelitzadora com ens recorda el Papa Francesc.

Per finalitzar, voldria recordar les paraules del nostre estimat bisbe Pere Casaldàliga: *“Jo tinc sobre tot por de la por. No voldria que per causa de la por deixés de mantenir les meves conviccions, la meva fe, el meu compromís,... El problema no és tenir por, sinó deixar-se endur per la por”*.

Demanem-li la intercessió a Santa Maria de Natzaret, perquè ens ajudi a superar les incerteses del moment que ens toca viure dient: Santa Maria de Natzaret, pregueu per nosaltres i amb nosaltres. Amen.

Lleida, setembre de 2020

Jacint Cabau Rúbies

Començarem amb el primer grup de poemes⁶. Són set petites obres que canten a Maria, enaltint-la i proclamant la seva grandesa.

⁶ Joan Llobera acompanyà alguns dels poemes amb el seu violí

Verge Blanca de l'Acadèmia

Ferran Grau Meda⁷

Has vist mai, pelegrí, quina talla més fina,
delicada i divina com d'amor celestial?
Llampurnegen els ulls, és de fusta albina,
de tan immaculada, no n'hi ha cap d'igual.
Has vist mai, pelegrí, quina talla més fina?

Has vist mai, pelegrí, un rostre més humà?
El cerclen dotze estrelles que del tot l'aureolen.
Dins un cor d'anhels d'or que l'amor replegà,
dues mans maternals els desitjos estotgen.
Has vist mai, pelegrí, un rostre més humà?

Has vist mai, pelegrí, quina pau s'hi endevina?
És caliu familiar de l'espòs consagrat,
dels avis amatents i la pròpia cosina.
És ceguesa de llum, és silenci cantat.
Has vist mai, pelegrí, quina pau s'hi endevina?

Has sentit, pelegrí, d'ocells un refilar,
saturat de perfums com de flors de jardí?
De les persones pies gratitud colossal,
que de flaires amaren pregàries sense fi.
Has sentit, pelegrí, d'ocells un refilar?

⁷ **Ferran Grau Meda**, de Lleida, professor de Llengua i literatura. La seva poesia *Verge Blanca de l'Acadèmia* va estar guardonada al certamen de l'any 2017. Ha estat ell mateix qui la ha declamat en el certamen virtual d'enguany.

Has vist mai, pelegrí, quina talla més fina?
Has vist mai, pelegrí, un rostre més humà?
Has vist mai, pelegrí, quina pau s'hi endevina?
Has sentit, pelegrí, d'ocells un refilar?
Has copsat, pelegrí, l'excel·lència divina?

Ferran Grau al claustre de l'Acadèmia Mariana, en un moment de la declamació de la seva poesia *Verge Blanca de l'Acadèmia*.

Mater Salvatoris

Manuel Pal i Casanovas⁸

A Déu li diem cent noms
i al nom afegim cognoms
... i el mar qui l'esgotaria?
Una mare al seu infant,
un amant al seu amant,
quants li'n troba cada dia?

Mn. Manuel Pal i
Casanovas

"Míriam" us deien tots,
mes ens calen mots més mots
per descobrir-vos, Maria.
Si cent fulles té una rosa,
un nom és molt poca cosa
per dir tot el que voldria.

L'Akàthistos a Orient
i e1s amadors d'Occident
no acaben la lletania.
Ara escollir un sol nom vull
per honorar-vos avui,
Mare, mes..., com fer la tria?

⁸ **Mn. Manuel Pal i Casanovas**, de La Seu d'Urgell (Lleida), mort el 18.07.20. Aquest poema *Mater Salvatoris* va estar guardonat amb la Flor natural al certamen de l'any 2009. El recità Juan Bellostas Santallúcia, al Paranimf de l'Acadèmia Mariana.

I si deixés que ho fes Ell?
Jesús triarà el més bell,
el que més us escauria....
"Déu que salva" és el Senyor...
I "Mare del Salvador"
en diu tota l'harmonia.

Mare, ja no cerco més,
bell nom d'amor aquest és
com un sol brillant que em guia.
Nom que em salva i enamora,
per ell fins Vós "Salvadora"
sereu per a mi, Maria.

Juan Bellostas Santallúcia declamant el poema de Mn. Manuel Pal al
Paranimf de l'Acadèmia Mariana

Els petons més dolços del món

Laura García Llorens⁹

Hola, em dic Jesús,
quan a la meva mare Maria se li va aparèixer l'àngel, dient-li que tindria un fill anomenat Jesús, i que seria el Messies enviat per Déu, l'emperador romà Cèsar August no s'ho creia. Així que va enviar pregoners per tots els pobles, demanant als seus habitants que anessin al lloc d'on procedien els seus avantpassats, per a que escriguessin els seus noms en una llista. D'aquesta manera sabia quants súbdits tenia.

Els avantpassats dels meus pares, Maria i Josep, procedien de Betlem i eren descendents del rei David, de la tribu de Judà. Així doncs, es posaren en camí. El viatge fou llarg i ple d'incomoditats i a la meva mare, Maria, li faltava molt poc per a que donés a llum un noiet, que era jo. Quan arribaren a Betlem, trobaren el poble ple de gent que havia anat a inscriure's, les casernes estaven plenes i tingueren que allotjar-se en un estable que hi havia als afores del poble. Jo podria néixer en qualsevol moment. Finalment em va donar llum i tothom em vingué a visitar, fins i tot els tres reis mags. Tot això gràcies al meu pare que no parava de donar la bona nova a través d'un àngel. Des d'aquell dia la meva mare no em va perdre de vista i quan arribava a casa em feia els petons més dolços del món.

Quan jo ja tenia 40 dies em varen portar al temple per a complir una de les tradicions jueves: purificació de la mare i oferiment del fill a Déu perquè era el primogènit. Al Temple es trobaren amb un ancià anomenat Simeó. Quan em va veure

⁹ **Laura García Llorens**, de Lleida. Aquesta composició va estar guardonada al certamen de l'any 2014 quan ella estudiava sisè d'E. Primària al col·legi Episcopal de Lleida. En aquesta ocasió va voler ser ella mateixa la que el llegís.

m'agafà als seus braços, reconeixent-me com el Messies i, ple d'emoció, els hi digué als meus pares que seria el Salvador del món. Ells es quedaren sorpresos en sentir-lo.

Després que fos presentat al Temple i de complir amb tot el que ordenava la Llei, els meus pares tornaren a Galilea, que era el seu poble. Allí creixia i Déu em donava força i saviesa. Tots els anys, els meus pares anaven a celebrar la Festa de Pasqua a Jerusalem. I, quan jo vaig complir dotze anys, vaig anar amb ells per primera vegada.

Als dotze anys vaig començar a tenir en compte les normes religioses del meu poble. Quan la festa ja passà, jo em vaig quedar a Jerusalem, sense que els meus pares se n'adonessin. Així vaig poder explicar coses sobre Déu a la gent que s'encarregava del temple.

Laura García Llorens exposant el seu treball *Els petons més dolços del món* a l'Oratori de l'Acadèmia Mariana

Els meus pares es varen desesperar molt en veure que jo no hi era. I van venir ràpidament a buscar-me. La meva mare en veure'm es va posar a plorar, m'abraçà i em digué que això no ho tornés a fer mai més.

En aquell moment, em va donar un d'aquells petons que m'agradaven tant i em vaig sentir una mica penedit. La meva mare m'estimava massa com per renyar-me, així que l'únic que vam fer va ser tornar a Natzaret. Tot allò que havia fet, la meva mare m'ho havia perdonat, i m'havia explicat les conseqüències que hagués tingut no haver-me trobat. Jo ho vaig entendre i seguia donant-li les abraçades i els petons més bonics del món.

El Senyor m'il·lumina i em salva

Rosa Fabregat i Solé¹⁰

Flor amagada en les valls, obra de Déu,
servei generós, fe humil sense treva,
del do de Déu en la fe n'és hereva:
ànima pura vessant d'amor a Déu.

Fe i confiança filial a Déu,
ofrena generosa que es renova:
pinzellada de flor que es retroba,
Maria, vetllant la humanitat en Déu.

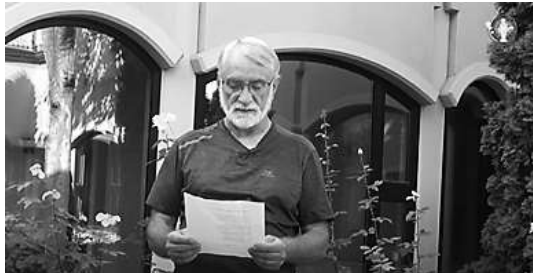
Magníficat, càndida sublimitat,
Magníficat. model de senzillesa;
a Ein-Karem, acte de Caritat,

Maria, exemple de candidesa,
gran i bella lliçó del Magníficat:
virginitat, humilitat i pobresa.

Rosa Fabregat i Solé

Joan Pere Fabregat al
Claustre de
l'Acadèmia Mariana,
llegint la poesia de sa
germana.

¹⁰ **Rosa Fabregat i Solé**, de Lleida, enamorada de la Mare de Déu a la que li va dedicar infinitat de poesies. Aquesta, *El Senyor m'il·lumina i em salva*, va estar guardonada al certamen de l'any 2012. Ella va marxar a la casa del Pare el 2 de juny del 2020. La recità el seu germà Joan Pere Fabregat i Solé al Claustre de l'Acadèmia.

Ens ajudem entre tots.

Carla Aloy Pubill¹¹

I a mi qui m'ajuda?,
és la pregunta
que li faig cada dia
al primer que arriba.

Avui li he preguntat al pare
després de regar l'arbre
que hi ha al jardí
tocant la tanca del veí.

M'ha dit que m'ajuda la mare,
quan em fa l'entrepà de formatge,
quan em fa un massatge
i quan em dona coratge.

Carla Aloy Pubill al
2018, en l'entrega dels
guardons del certamen
d'aquell any.

També m'ha dit que m'ajuda la tieta,
quan em regala una gateta
molt boniqueta,
que es anomenada Violeta.

M'ha dit que m'ajuda ell,
quan em pentina el cabell
quan condueix cap a l'Urgell
portant un cotxe vermell.

També m'ha dit que m'ajuden els padrins,
quan et perds pel bosc de pins

¹¹ **Carla Aloy Pubill**, de Lleida. Aquest poema *Ens ajudem entre tots*, va estar guardonat al certamen de l'any 2018 quan ella estudiava sisè d'E. Primària al col·legi Episcopal de Lleida. En aquesta ocasió el recità la seva germana Queralt Aloy Pubill que té la mateixa edat que tenia ella quan la van guardonar.

Certamen per honorar Maria, salut dels malalts

amb els teus cosins
mentre reculls bolets gegantins.

També m'ajuda la senyoreta
quan m'ensenya la resta,
m'explica com floreix la ginesta
i mai és molesta.

També m'ajuden els meus companys,
cada cop que faig anys
ho celebrem amb una gran festa,
un esdeveniment important.

Però tothom em diu qui més t'ajuda és Jesús
quan et va acollir al seu cor
amb tot el seu amor
i sense cap rancor.

Oueralt Alov Pubill recitant la poesia escrita per la seva germana.

La Verge Pelegrina del Castell de Cullera

Carmen Rubio Fuster¹²

Any 2010

amb motiu del viatge més llunyà de la Pelegrina, a Lleida

Pelegrina i viatgera
¿On vas Tu, Mare de Déu?
Cada any per la primavera
T'escapes del teu Castell
per baixar fins a Cullera,
que t'espera sempre fiel.

Aquest any, a la tardor
mamprens camí d'esperança
per visitar amb amor
a la ciutat lleidatana,
allà et rebran de tot cor
en l'Acadèmia Mariana.

¿On vas Tu, Mare de Déu?
Si vas a visitar Lleida,
si allà visites la Seu,
Santa Verge marinera,
un tros de mar i de cel,
porta'ls des de Cullera.

¹² **Carmen Rubio Fuster**, de Cullera (València). Aquesta poesia titulada *La Verge Pelegrina del Castell de Cullera* (guardonada amb la Flor Natural al certamen de l'any 2010) està escrita en dos moments diferents, l'un al 1977 i l'altre al 2010, donada l'extensió es va decidir declamar no més el segon temps. La declamà Juan Bellostas Santallúcia en la galeria del Paraninf.

No hi ha mare més viatgera
que la Verge del Castell,
pues cada fill de Cullera,
prop o lluny, on estiguera,
sempre porta dintre d'ell
nostra Verge Castellera.

Tots del bons fills de Cullera,
alcen a Tu ses mirades
quan tenen algun pesar,
o per donar-te mil gràcies
per haver-los ajudat
en les hores més amargues.

Mare de tots els teus fills,
del Castell Reina i Senyora
per a les dones, espill,
per als hòmens protectora,
per als menudets, camí,
per als auelets, salvadora.

Mare del nostre Senyor,
Mare Nostra per a sempre,
que no hi ha fill de Cullera,
que a Tu no s'aclame i rese,
i portant-te dins lo cor,
Allà per on passes... ¡Bese!

Que eixes gràcies que Tu tens,
arreu de Lleida s'escampen
i als de Cullera també
a tots i totes alcancen,
Moreneta del Castell,
dolça Reina, dolça Mare.

Quan els de Lleida contemplen
nostra imatge venerada,
eixa Verge Moreneta,
que Cullera aclama i canta,
sabran que sent xicoteta,
¡eres lo més gran d'Espanya!

Juan Bellostas Santallúcia declamant el poema de Carmen Rubio Fuster a la galeria del Paraninf de l'Acadèmia Mariana

Maria Blanca

Maria Puig-gros Gigó, o.c.d.¹³

Beneïda primavera
on Tu floreixes, Madona.
I és Lleida ciutat que es dóna
per a ser el teu jardí...
terra adobada de sempre,
perquè sempre has estat ací.

Blanca Roca recitant a l'Oratori la poesia *Maria Blanca*
de la germana Maria Puig-gros.

¹³ **Maria Puig-gros Gigó**, és carmelita descalça al Monestir del Sagrat Cor de la Caparrella a Lleida. La seva poesia va ser guardonada al certamen del 2010; enguany només s'ha seleccionat la darrera estrofa, la qual va recitar Blanca Roca Bitria.

Som a la segona part. Les sis poesies que es declamaran ens portaran a conèixer millor Maria i a aprofundir en la seva persona. Començarem per fer una ofrena de flors a Maria¹⁴

¹⁴ L'ofrena va ser un pom de roses blanques que li presentà la Conchita Santiago.

María, madre peregrina

William Tejada Enríquez¹⁵

Hacia una tierra distante
emprendiste la partida,
porque en tus brazos la Vida
era más viva emigrante.
Eres Virgen caminante
que no ha parado de andar,
si a Egipto fuiste a salvar
a Jesús de los malvados,
a tus hijos emigrados
hoy quieres acompañar.

William Tejada Enríquez

Eres madre que atesora
en tu corazón a Dios,
y levantando tu voz
eres nuestra intercesora.
Virgen tierna y protectora
que ilumina al emigrante,
caminas siempre delante
mostrándonos a Jesús,
pues al llegar a la Cruz
Él es la luz más brillante.

¹⁵ **William Tejada Enríquez**, ciudadano cubano resident a Homestead, Florida, USA. La seva poesia *María, madre peregrina* va ser guardonada al 2017 amb la Flor natural. Va declamar aquest poema Mª Carmen Sabador Espunya

Estás en el rostro hambriento
de una mirada morena,
Virgen Santa, nazarena
que escuchas nuestro lamento.
Vives en el harapiento,
en el niño y en la hermana,
en las manos de la anciana
que la enfermedad la hiere
y en la familia que quiere
un hogar para mañana.

Consuela al necesitado
que excluido de su tierra,
enfrenta una propia guerra
en la sombra de exiliado.
Tu corazón traspasado
sea el dolor que ilumina
a tu pueblo que camina
desorientado y sin luz,
para que encuentre a Jesús
de tu mano, peregrina.

Mª. Czrmen Sabador España recitant la poesia de William Tejada.

A Maria

M^a. Carme Mor i Rodes¹⁶

Ets Humanitat plena d'Amor diví
perquè ets humil i est senzilla;
lliure i atenta vas fent camí
vers el bon Déu com dòcil filla.

Prenyada ets de gràcia i plenitud,
el Verb etern en tu hi vol fer estada
i en un esclat de joia i gratitud
en el teu si l'aculls tota entregada.

Perquè et saps pobra l'Altíssim et fa gran
i aplega tots els fills al teu voltant;
els que són rics se'n tornen sense res

i els cors humils sacia de fam.
En tu, Maria, la Paraula s'ha fet carn
i la supèrbia, vençuda, s'ha sotmès.

¹⁶ M^a. Carme Mor i Rodes, lleidatana, autora de *A Maria*, poema guardonat al certamen del 2012. Ella mateixa va declamar aquest poema.

Amor a María

Manuel Terrín Benavides¹⁷

¿Qué lámpara, señora, alumbraría
soledades oscuras, aposento macabro
si tú -caudal abierto, candelabro-
dieras la espalda cuando muere el día?
Con zapatos de espuma el mar desvía
las huellas de mi paso
y no hay viajero que levante el vaso
de la misericordia. Tú sola, diferente,
borras la sombra larga de poniente
cuando abunda el ocaso.

Manuel Terrín Benavides

Humedece mis pasos
con la gran hermosura de una madre soñada.
Borra heridas secretas, maltratada
cerradura, profanos
sentimientos, crepúsculos lejanos
donde se invierte el cielo.
La tarde, silenciosa, extiende velo
funerario, fatídico arrebol,
pero tú desmenuzas la corteza del sol
y la luz de la vida se dilata en tu pelo.

¹⁷ **Manuel Terrín Benavides**, de Montoro, Córdoba. L'autor de *Amor a María* passa per ser el poeta viu més premiat d'Espanya. Cal dir, que Manuel Terrín és Mestre en Gai Saber, honor concedit per l'Acadèmia Mariana de Lleida a l'haver aconseguit cinc vegades, o més, el guardó de la Flor natural. Aquesta obra que es va oferir a la Verge en el certamen d'enguany, va ser guardonada amb la Flor natural en el de l'any 2014. La va declamar Mari Cruz Nevot de Pano.

Mari Cruz Nevot recitant el poema de Manuel Terrín

El amor a María, jubiloso destino,
pisadas amontona diferentes.
El amor a María tiende puentes,
ojos frontales en cualquier camino.
El amor a María -torbellino
de latidos hermosos, comunión dilatada-
precipita secretos de alborada
fundida en esta misma comunión.
Cuando los corazones laten al mismo son
respira el universo como hierba mojada.

Estos días felices, rayo de luz primero,
las horas ruedan lentas, litúrgicas, tranquilas,
mientras copio mi rostro en tus pupilas
y se apaga a lo lejos la oración del sendero.
Eres agua fecunda, candelero
creciente, resplandor equilibrado,
diamante proyectado
desde la sombra al centro de una estrella.
Cada latido tuyo, cada huella
consagra nuestras vidas y su significado.

¿Levantán, cuando vienes jubilosa,
tus ojos sentimiento sumergido?
Siempre hay dos pájaros en el rubor de un nido,
dos abejas dorando la piedad de una rosa.
¡Oh princesa del cielo, oh poderosa
maternidad, oh manto contra el frío!
Ya sé que van bajando por el río
soledades de púrpura amarilla,
pero que nadie busque sobre distinta orilla
tu corazón y el mío.

Madre de Cristo, Madre de Dios

Ramón Molina Navarrete¹⁸

*“Nunca tengas miedo de amar
demasiado a la Virgen.
Jamás podrás amarla más que Jesús”.*

Maximiliano Kolbe

I

Apenas por la sangre de mi conciencia extraña
había el calendario sumado primaveras,
ya me hallaba en la cárcel, silenciosa y huraña,
de tristes calaveras.

Tenía rota el alma. Esposadas la manos.
Los sueños apagados por la escarcha sombría.
Las venas carcomidas por gélidos gusanos.
Y nunca amanecía.

Todo era sombra innoble, muralla hecha cadena,
cal cerrando la puerta de mi oscuro hormiguero,
cautiverio oxidado oxidando mi pena,
tierra de estercolero.

¹⁸ Ramón Molina Navarrete, de Úbeda (Jaen), *Madre de Cristo, Madre de Dios* va ser premiada amb la Flor natural al certamen de l'any 2018. En l'edició virtual d'enguany la va declamar l'Albert Font Tarrés.

Y de golpe, hacia el fondo de mi negra covacha,
aparece una luz que me ilumina el día,
y me habla del sol, de una joven muchacha
que en Nazaret vivía.

Doncella que de rosas engalanó el infierno.
Encinta del Espíritu. Y preparó la cuna.
Y dio a luz a la aurora que nunca se hace invierno.
Y me ofreció la luna.

Y yo la recibí. Y salí del abismo.
Y marché a los desiertos y al agua del Jordán.
Y pesqué peces malvas, pescador de mí mismo.
Y comí de su pan.

Y me limpio mis ojos para ver el asombro.
Y me curó la lepra. Y me marcó el destino.
Y me obligó a salir del sepulcro hecho escombro.
Y me enseñó el camino.

Y me llevó a su casa, donde no existe el ego.
Y me mostró su cuerpo redondo de uva y trigo.
Y el huerto y la traición. Y el calvario de fuego.
Y me llamó su amigo.

Y me ha prendido alas al viento de mi vuelo.
Y he podido subir a la cruz perdonando.
Y he aprendido a ascender hasta tocar el cielo,
hasta morir amando.

Dicen que era Jesús quien me elevó en su estrella.
Yo digo que era Él y María. Lo he visto.
Juntos. Era el Señor y también era Ella:
Merced, Madre de Cristo.

II

Y de su mano clara, transparente en esencia.
Y de sus labios puros, de su sabio consejo,
de su presencia santa, de su alta prudencia...
he construido mi espejo.

Y quiero ser trigal en las playas desiertas.
Recuperar los granos que quedan descubiertos.
Volar en libertad, y que las aves muertas
entierren a sus muertos.

Quiero ser navegante por los mares de lumbre.
Lucero de la noche que solo es noche oscura.
Quiero ser como Ella: base, altura y techumbre,
perfecta arquitectura.

Esclavo del misterio por propia voluntad.
Tinaja para el agua que se vuelve albedrío.
Testigo de la cruz... y de la claridad
del sepulcro vacío.

Besana que se da para buscar sembrarme.
Beneficio ofrecido sin querer intercambio.
Si recibí de gracia de gracia debo darme,
sin pedir nada a cambio.

Todo siempre por Ella, que me deja abrazarla
haciéndome de azules mi llanto y mi alegría.
Y que solo –sabed–, tan solo con nombrarla
me arde el alma mía.

Yo quiero ser también la miel de sinsabores.
La lima desgastada. La llave que libere.
La puerta sin cerrojo. El que besa con flores
la mano que le hiere.

Y quiero ser querer. Pan y vino de altar.
Llevar el traje roto porque nunca descansas.
Gritar las injusticias. Y sin hablar mostrar
las bienaventuranzas.

Quiero, en fin, no ser fin, ser vida que aletea,
para que cuando llegue con su sentencia inerte
la sombra de las sombras para que nunca sea,
escape de la muerte.

Dicen que era Jesús quien me marcó la huella.
Yo digo que era Él y María, los dos.
Juntos. Era el Señor y también era Ella:
Merced, Madre de Dios.

Albert Font-Tarrés declamant el poema *Madre de Cristo, Madre de Dios*

El Senyor és magnificat en Maria

Juan Luis Salinas Sánchez¹⁹

Lliurada als altres, sense estar per ella,
acceptant la crida que Déu li fes,
vida de bondat i perfecció com és,
comparteix el món amb mirada neta.

Sa immaculada ànima de bé feta,
la senzillesa de sa vida conté
trets d'amor, generositat d'ella i més:
misericòrdia que Maria alena.

De la humilitat li ve la saviesa
de copsar i comprendre bé els anhels
de saber-se l'ínfima petitesa,

ànima santa que gloria l'Anyell,
que el Senyor magnifica en sa bonesa
per haver tastat l'amor que li ve d'Ell.

Juan Luis Salinas

Mª Carmen de Andrés declamant el sonet

¹⁹ **Juan Luis Salinas Sánchez**, de Lleida. El sonet *El Senyor és magnificat en Maria* que havia estat guardonat amb la Flor natural al certamen del 2012, va estar recitat per Mª Carmen de Andrés Delgado.

¿Qué hacía María?

Josemaría Ponz Callén²⁰

¿Qué hacía María? ... ¡Estaba!
Al pie de la santa cruz,
muda, pesarosa,... luz
cuando el velo se rasgaba.

Josemaría Ponz

Musitaba una oración,
que aprendió ya de pequeña,
al pie de esa cruz de leña,
viviendo la Redención.

Se sintió Madre del mundo
ya que su Hijo la nombró,
y su corazón fecundo

a todos nos acogió.
No lo dudó ni un segundo,
al momento obedeció

Mari Cruz Nevot recitant el poema de Josemaría Ponz al Claustre de l'Acadèmia

²⁰ **Josemaría Ponz Callén**, de Lleida, el seu sonet, que mai havia estat presentat a un certamen, va estar recitat per Mari Cruz Nevot de Pano.

Ja arribem a la tercera part. Sí, la recitació de poemes vivencials sobre Maria, que des de les deu obres que la conformen ens mostraran l'experiència d'amor i maternitat que moltes persones han experimentat amb ella.

Sota un mantell blanc

Ferran Grau Medà²¹

Lleida plora llàgrimes de gris perla.

Abillada amb el seu mantell albi
i confiada de la seva potestat,
de temps en temps la fada ufanosa
segella la meridional ruta,
que el genet del carro d'or
practica a diari, cadenciosament, sens falta.

- Res és etern –des de l'infinit eteri,
proclama el vivificador i perseverant genet–
i més poc encara, el teu aquífer mantell
volàtil, de perles de gris mesquí.

- Faré rodolar llampant el meu auri carruatge
en els viaranys celestes de les regions deífiques;
remouré amb vehemència el teu blanenc mantell,
res serà prou per demanar clemència,
nova llum de conhort escamparé arreu.

La penombra ja no té nom,
l'obaga i la solana han emmaridat
i les perles han esdevingut
petits diamants que regalimen.

²¹ **Ferran Grau Meda**, de Lleida, professor de Llengua i literatura. La seva poesia *Sota un mantell blanc* va estar guardonada amb la Flor natural al certamen de l'any 2008. Ha estat ell mateix qui la ha declamat en el certamen virtual d'enguany.

L'abans és record;
les nafres de trista angoixa,
l'amargor dels llavis closos,
la deslleialtat,
la mala fe,
la paraula desplaent...
records.

I agràida als favors de sa Patrona,
la més blanca Mare de Déu,
la ferma estirp lleidatana,
als peus de sa pedestal postrada,
segueix sotjant son destí esperançada,
perquè sap del cert la mà amiga,
té als llavis el gust de la paraula de mel,
ha llegit la mirada franca...

Ferran Grau al claustre de l'Acadèmia Mariana, en un moment de la declamació de la seva poesia *Sota un mantell blanc*.

Vós, Senyora, que regiu
els cavalls del carro d'or,
aquell que espanta la sòrdida dama,
la de les perles de gris mesquí,
sota vostre mantell blanc empareu-nos,
sigueu tothora nostra guia,
nostre astre del dia sigueu.

Lleida no plora quan riu el vent.

Lleida rialleja acaronada per la Mare de Déu.

La Medalla

Manuel Laespada Vizcaino²²

Hay veces en la vida de los hombres
que un círculo de estaño
con tu rostro grabado,
con la estampa impoluta de tu imagen,
María,
–lustrando nuestro pecho– representa
la paz del beso aquel que, tiritando,
nos recorrió la frente
disipando recelos,
alfombró de quietudes nuestra almohada
y ahuyentó los insomnios.

Hay veces que resbala por los dedos
un perfume de sedas, al palparla,
los tactos de la infancia ¡tan lejanos!,
y nos deja un olor a lirios nuevos,
a mimos presentidos
o a caricias soñadas.

Manuel Laespada Vizcaino
declamant aquesta mateixa
poesia en el Paraninf de
l'Acadèmia Mariana, el dia
en el que li atorgaren la Flor
natural en el certamen del
2015.

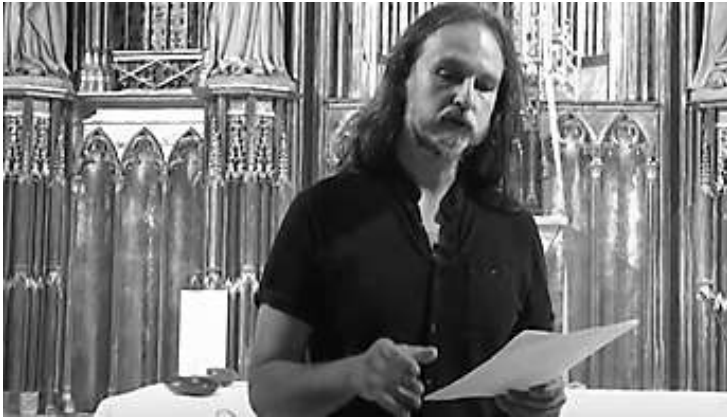
²² **Manuel Laespada Vizcaino**, de Manzanares (Ciudad Real), aquest poema seu, *La Medalla*, va ser guardonat amb la Flor natural del certamen de l'any 2015, i va ser declamat per Jordi Vivas Fillat.

Como si luna llena, la medalla,
hay veces que se lleva sobre el pecho
esperando, tal vez, que así florezca,
que nuevos soles mojen en las playas
de sus mares tan tristes y tan muertos
sus pies descalzos,
nuestra fe imprecisa...
o al menos que nos deje su semilla
anclada en los adentros
o dormida quizá. Y de ese modo,
si el viento ayuda
o nos hurta su polen alguna mariposa,
su brisa prenderá en otras almohadas,
y desde el horizonte de esos ojos, los Tuyos,
sin esquinas, María, ni fronteras,
que endulzan el mutismo del metal,
germinarán racimos de esperanza.

Hay veces en la vida de los hombres
en que un rostro de bronce
guinaldea el eclipse,
destierra las ausencias
e ilumina senderos.
Y la quietud de su mirada abraza
las sombras, deja estrellas
dormitando en aleros, dibujando oropeles
allá donde la pena
extendía su arrullo...

Cuánto calor me daba ¡cuánta fuerza!,
María, Madre, Guía,
hablarte de mis cosas cara a cara,
buscar complicidades, recibirte
con la misma pasión, con esa dicha
con que acoge el sediento al agua clara,

y acercarte a mis labios
(susurrarte al oído
como la brisa al mar)
cuando el miedo o la duda
descalzos galopaban por mis venas.
Y cómo me llegaba
el hálito de tu sonrisa nívea
zurciéndole palomas
a mis desasosiegos.

Jordi Vivas Fillat durant la declamació de la poesia *La Medalla* a l'Oratori de l'Acadèmia Mariana.

Prenderé en la medalla de *mi* Virgen,
las penumbras que arropan mis estancias,
mis dudas pesarosas
como huellas robadas al silencio,
ese temor que aborda
los oteros que anidan en mi sangre,
ese peso tan grande de este hombre
que a veces, solo a veces,
presiente el extravío.
Por suerte tu medalla
es rosa de mis vientos,
es abrigo y es pan.

Arribaré hasta tus mejillas,
esas que dan calor y vida al bronce,
Madre de Dios y Guía de los hombres,
y allí destrozaré mis astrolabios
para perderme irremisiblemente
contigo, junto a ti,
tan cerca de tu alma,
Tú en mi pecho.

Benaurada

Joan Bellmunt i Figueras²³

*“En l'alba comença el sol a demostrar
sa claredat, e comença lo sol a donar llum
a la terra, qui en la nit ha estat aombrada
de tenebres...”*

(Ramon Llull, *Llibre de Santa Maria*, XXX)

NATZARET

Jo, escoltava el seu nom
com un llunyà retronnyir del tro,
i pensava que no seria l'escollida,
sabent que les flors no engendren
per què només son flors.

Blau era el color del lliri
de les perles d'aquell matí,
que el ventijol de març
desfeu en tènue polsim.

Blanca era la flor de l'ametller
i la muntanya nevada,
les voluptuoses magnòlies
i l'escuma de les ones de la platja.

Blanca era la llum, que a casa,
entrà aquella matinada:
-“Déu et guardi, Maria,
plena ets de gràcia”.

²³ **Joan Bellmunt i Figueras**, de Lleida, és poeta, escriptor i investigador cultural, sempre ha estat molt vinculat a l'Acadèmia Mariana. Aquest poema *Benaurada* va estar compostat especialment per aquesta ocasió, el recità Salvador Escudé Baró.

-“Heus aquí la serventa del Senyor,
que es faci en la meua persona
la voluntat de l’Altíssim,
com ha proclamat, la teva paraula”.

EL BLANC

El nou dia va entrar per les nostres finestres
amb un somriure obert. Les teulades s’havien
vestit amb cotó fluix i la neu era, aleshores,
el mantell que ho cobria tot.
Era blanca, blanca com la Verge de l’Acadèmia.

EL BLAU

Perquè un gust nou, que encisa i que perdura,
s’ha arrecerat al teu posat dolç i suau,
i t’ofereixes com fruita ja madura
als caminants d’aquesta vida dura,
amb els teus ulls, intensament oberts, de color blau.

Salvador Escudé
Baró recitant la
poesia *Benaurada*
des del cor de
l’Oratori.

PREGÀRIA

I per damunt la cúpula de l'oratori, s'obre el cel,
al nou dia, la gràcia dels coloms que sàviament volaven;
pregàvem lentament, entre pauses llarguíssimes,
la més Pura Coloma, Verge Blanca alhora,
la plenitud volguda, la llibertat, la fe del nostre poble:

“Mare,
la vostra veu, és groga com els blats,

el nostre pas,
titubejant com el d'un infant”.

LA LLUNA

La blanca jove *ha desfet el feix de nuvolades,*
la maldat gratuïta, el delit de fer mal,
i apareix en serena placidesa, la blavositat d'un cel
on esguardem *un tall de lluna amb dotze queixalades*
mig blanc d'angúnia i mig daurat de mel.

Noia del poble

M^a. Assumpció Cornadó Lladó²⁴

No me la poseu tan lluny i a l'hora alçada,
en un pedestal de plata.
No me la poseu tan lluny, doncs la meva vista cansada
no pot abastar la llum de la seva mirada.
No me la poseu tan lluny, perquè en la distància,
la meva ànima vaga per viarans sense llum.
Ni li fiquen vestits d'or i de seda, ni tampoc pesades corones.
Poseu-me-la al costat, vestida de sol i coronada de lluna plena.
Poseu-me-la al costat quan el cor,
a cada batec,
em faci una ferida.
Poseu-me-la al costat quan trontolli la meva fe; sempre atenta
als meus passos insegurs, als meus dubtes i a les meves pors.
Poseu-me-la passejant pels carrers del poble, a la cua del pa,
a la consulta del metge i a la Missa de cada diumenge.

M^a. Assumpció Cornadó a la capella de baix de l'Acadèmia Mariana, en un moment de la declamació de la seva poesia *Noia del Poble*.

²⁴ M^a. **Assumpció Cornadó Lladó**, de Granyena de les Garrigues (Lleida), encara que va nèixer al Vilosell. Aquest poema seu, *Noia del poble*, va estar guardonat amb la Flor Natural, al certamen de l'any 2016. En aquesta edició virtual el va voler recitar ella mateixa.

Poseu-me-la al costat amb un davantal
fet de retalls d'una vida sargida
amb agulles de silencis i fils de renúncies,
el mateix davantal que un dia, eixugà les llàgrimes
i escalfà les cames del dolç Infantó.
I així vestida, poseu-me-la ben a prop,
i a cau d'orella, li parlaré d'aquells instants
que tot trencant l'espill del temps, fan fremir la pell:
de l'amor dels esposos, del somriure dels infants,
de la saviesa dels padrins, de l'esperança dels joves,
de les famílies trencades, de la injusta soledat de la gent gran,
del patiment dels immigrants, de les guerres sense final.
Maria de Natzaret, Mare de Déu, Plena de gràcia!
A Tu et miro i et prego Noia del poble,
i amb Tu, Noia de gràcia divina, em vull emmirallar.
I per això, si us plau us demano... No me la poseu tan lluny!

A modo de madrigal

Fragment de la poesia *Estela Salvadora*

Manuel Laespada Vizcaíno²⁵

¿Por qué cuando me arrullo en tu mirada
huye el temor, paloma en desbandada,
y el corazón me arropas de sosiego?
¿Por qué cuando me miras la tormenta
descompone la ira de su fuego
y es alfaguara clara, por qué luego
la quietud me alimenta?

¿Será acaso
que bebo de tu luz y que ese vaso
de tu amor ya rebosa?

¿Será acaso
que llenas de guirnaldas el ocaso
y tu luz es quietud de mariposa?

Manuel Laespada Vizcaíno

Jordi Vivas Fillat recitant el fragment d'*Estela Salvadora*.

²⁵ **Manuel Laespada Vizcaíno**, de Manzanares (Ciudad Real), aquest fragment del seu poema *Estela Salvadora* va ser guardonat amb la Flor natural del certamen de l'any 2019, i ho ha declamat Jordi Vivas Fillat.

A Maria, divina infermera de la misericòrdia de Déu

Ramon Gené Capdevila²⁶

El major sofriment,
saps d'on prové?
de pobresa, racismes,
manca de fe...
estem tant vacunats,
del dolor aliè,
amb els cors endurits,
obviant el bé...

L'Església és l'hospital,
on trobar cura
per l'ànima malalta,
que supura...
Deslliureu-nos Senyor,
de la malura,
i a tota divisió,
doneu sutura.

Jesús és el meu metge
de capçalera,
i la Verge Maria
la infermera,
que examinen i sanen
la ferida,
omplint d'amor el cor,
donant-nos vida!

²⁶ **Ramon Gené Capdevila**, de Cervera (Lleida). El poema que es presentà en aquesta ocasió mai havia estat presentat a cap certamen, essent una poesia escrita pel moment, la qual va recitar ell mateix.

Certamen per honorar Maria, salut dels malalts

Sigueu nostra Salut,
oh! Verge Blanca!
vetlleu en tot moment,
nostra esperança,
Vós que als peus de la creu,
sofireu tant,
per tot nostre dolor,
sigueu calmant.

Mentre tinguem alè,
mai no ens oblidem d'ella,
que ens marqui el camí just,
essent vers Crist drecera,
i quan deixem el món,
que ens clogui les parpelles,
i ens rebi dalt del Cel,
coronada d'estrelles.

Ramon Gené Capdevila recitant el seu poema al Paraninf de l'Acadèmia

Maria, porta del cel

Rodrigo Larios Navarro²⁷

Tu, Maria, que estimes
que escoltes el món.

Tu, Maria, ets la porta del cel
pots fer d'un moment, una eternitat.

Tu, Maria, porta del cel,
un cel per a mi, negat.

Sento enyor dels teus detalls,
lluny de tu sento la buidor,
em veig orfe en aquestes valls,
tot en mi, no és sinó tristor.

Ja és massa llarga la nit
quan arribarà el nou dia,
ningú escolta el meu crit,
no té resposta la meva pregària.

Em falta la il·lusió
no m'agrada aquest viure,
no hi trobo solució,
necessito somriure.

Pensava que aquí, el cel,
trobar-lo arran de terra,
no hi és, sota l'estel,
aquí no hi ha pau, tot és guerra.

²⁷ **Rodrigo Larios Navarro**, de Lleida. Ell mateix va declamar la poesia *Maria Porta del cel* amb la que va estar guardonat amb la Flor natural l'any 1997.

El camí que vaig perdre, vull trobar-lo,
tornar a enamorar-me de la mare, la seva imatge,
l'infant, que mai ha deixat d'estimar-lo,
els seus gestos, el seu llenguatge.

Busco un cel on tot sigui diferent,
que no hi hagi injustícia,
on s'estimi en tot moment,
la gent no tingui malícia.

Que resplendeixi la veritat
que no hi hagi classes diferents,
on trobar un germà al meu costat,
quan es passin mals moments.

Vull passar aquesta porta
necessito trobat aquest cel blau,
on la meva feblesa es faci forta,
el meu neguit sigui suau.

Vull que m'obris la porta d'aquest cel,
on poder trobar el meu Déu,
el meu pare, és tot el meu anhel,
i escoltar la seva veu.

Que em digui, fill meu,
gràcies per què has tornat,
la teva absència no m'ha estat breu,
com t'he enyorat.

Rebre l'abraçada del pare,
que del fill n'està enamorat,
veure somriure la mare,
que ha obert la porta, al fill que ha tornat.

Tan sols, tu, oh Maria,
d'aquesta porta ets la clau,
la mare mai deixaria,
d'alliberar al fill esclau.

Rodrigo Larios recitant el seu poema al Claustre de l'Acadèmia Mariana.

Com tothom a Lleida ho feia.

Juan Luis Salinas Sánchez²⁸

Coseta petita era jo,
flonja, rodona i tèbia,
i la mare em feia un petó,
sempre parlant d'Ella.

Em deia, acaronent-me el galtó,
que quan fos gran i tingués feina,
i anés arreu del món,
i mirés les coses d'una altra manera,

mai m'allunyés de Maria,
que la tingués sempre propera,
que em confiés en tot el que faria,

ja fos feina o la família,
ja amb joia, ja amb pena,
que ho fes com sempre ho havíem fet,

com sempre tothom a Lleida ho feia.

Mª Carmen de Andrés llegint el poema al Claustre de l'Acadèmia Mariana.

²⁸ **Juan Luis Salinas Sánchez**, de Lleida, és l'autor d'aquest petit poema que va recitar Mª Carmen de Andrés Delgado. Aquesta poesia forma part del llibre *Al costat de Maria*, PUBLIDISA; 2008

A la Virgen María, con devoción filial

Lázaro Domínguez Gallego²⁹

Virgen Madre de Dios, Santa María,
arcaduz de la gracia, luminoso
regazo de ternura, sol precioso
de la misericordia y la alegría.

No dejes de ampararnos noche y día
en el camino, a veces pedregoso,
a veces intrincado y espinoso,
con frecuencia sumido en vasta umbría.

Hijos tuyos, a ti con fe acudimos,
y a ti te suplicamos y pedimos
que no nos dejes nunca de tu mano.

Y que hagas nuestro amor a cada instante,
más puro, servicial, fiel y constante,
y siempre, siempre, siempre más mariano.

Lázaro Domínguez

²⁹ **Lázaro Domínguez Gallego**, del Ferrol (A Coruña). L'any 2013 va presentar al Certamen Marià la poesia *A la Virgen María, con devoción filial*, la qual va ser guardonada amb la Flor natural. Enguany es va oferir el sonet final, un fragment de la poesia sencera. La va recitar Carmen Sabador España.

Vetllada íntima amb Santa Maria

Juan Luis Salinas Sánchez³⁰

Cansat, altrament com una despulla,
parant-se i mirant,
respirant forçant l'ànim,
deixant-se anar quasi trèmol com una fulla
que arrossega la vida en forma d'aire,
arribava al lloc, mullat per la fina pluja,
el cos cansat d'aquell captaire.

Per impuls o per inèrcia,
quan la casualitat o l'atzar actuen,
deixant-se anar on els peus el duïen
per l'atracció de la porta oberta,
perquè l'aixopluc era vehemència,
fart de trepitjar el món,
gastades les forces
amb el maltractament d'avui,
entrà al temple a mitja tarda
sense cercar res més,
més enllà de dir vull.

Juan Luis Salinas

³⁰ **Juan Luis Salinas Sánchez**, de Lleida, és l'autor d'aquesta poesia que ens transmet com Maria no ens abandona. També el va recitar Mª Carmen de Andrés Delgado, i igual que l'anterior poema forma part del llibre *Al costat de Maria*, PUBLIDISA; 2008

Mª Carmen de Andrés llegint el poema al Claustre de l'Acadèmia Mariana.

La foscor era densa,
la intensa enormitat l'aclaparava,
cercà on arraulir-se,
deixar la despulla de l'ànima,
aturar-se una estona,
potser, només, escapar a la pluja,
eixugar tanta pell, tants ossos,
tanta roba mullada.

S'atansà cap a la dreta,
al lloc d'una petita estança
on un raig de tènue llum
trencà la foscor amb fluixa claror opaca.
Deixà la bossa i tot ell,
es deixà caure en la bancada
on queia aquella llum
que ara li donava a la cara.

Sol, dins la immensitat de l'estança
aflorà l'esperit,
tingué records i melangies
d'infantesa malaurada,
sabia prou on era,...
l'esgotament el rendí,
s'abandonà arrupit,
perdé saber del temps,
li passà tot en una revolada.

Ja era del tot fosc
i aquell petit raig no escampava
la tènue llum d'abans,
no hi havia contrast, era nit entrada.
L'haver estat aclucat
li permeté copsar l'entorn
i veure els perfils esborrats
d'allò que l'envoltava.

Ara no sabia on era,
ni en quin moment s'estava,...
mirà de sortir...
les portes eren tancades.

Tornà al seu banc junt amb la bossa
i acceptant, sense pensar, l'estada,
decidir passar la nit,
demà, potser, la pluja escampa.

Tornà a arraulir-se al banc,
prop de deixar-se anar en una becaina,
quan es fixà, dins la foscor,
en el perfil gentil d'una gentil dama.
Aguantava ella un nen,...
se'n recordà de la seva infància.

Era dolça sa mirada,
tendra i lluminosa com la llum
que trenca l'alba des dels fums
de les fosques matinades.

Dins la tenebror s'apreciava,
lleugera i amb perfils esvelts,
graciosa mirant fixament,
dolça, serena, estimada,
satisfeta de donació a la vida,...
criatura que al creador aguanta,
inspirant serenor, vida i llum
a l'ànima que al seu davant,
sense veure-hi res,
d'ella l'estima rep,
i sense saber-ho, se sent estimada.

Absort i fet a no tenir llum,
el captaire embadalit,
badant, la Senyora admirava,
mirava també el seu fill,
el graciós equilibri, el gest,
la dolçor de les seves mirades.

De cop tingué una idea,
palpà la bossa i tragué un instrument,
era un violí,
cercà l'arc,
tocà dolçament una suau melodia,
l'oferí al nen,
continuà tocant i mirà la Senyora,
la Mare li retornà la mirada
i el va somriure amb agraïment.

Joan Llobera a la galeria superior del Claustre de l'Acadèmia Mariana.

El Nen, juganer, inquiet i alegre,
la sabateta es tragué,
amb mostres de gratitud,
tot mirant el músic aquell,
se l'oferí des de dalt llançant-la,
el captaire encara no ho entén.
Rendit, refet i alegre,
guardant aquell somriure als seus ulls,
l'home es dormí feliç aquell vespre,
les notes callaren,
només el cor bategant posà ritme al silenci.

L'un demà, la llum tornà a emplenar-ho tot,
de l'església obriren les portes,
el raig tornà a fer present el sol,
fort, vigorós i potent,
entrant per aquella esclsetxa,
ara la llum feria els ulls,
ara no havia penombra
ni tènue claror indecisa,
la pluja no queia, estava en treva,
semblava que havia canviat la vida.

De seguit s'escampà la remor,
murmuris i xiu-xius
que a la gent espavilen,
tothom corrents anà al temple,
aquella cosa semblava mentida.

Al voltant del pobre músic,
que encara la sabateta a la mà tenia,
s'amuntegava el poble sencer,
silenci i aclaparament,
però amb molta ràbia, indignació i ira.

Arribà l'autoritat
i el silenci esclatà en cridòria,
tothom volia explicar
l'evidència de la mà sacrílega
que al Nen Jesús li prengué la sabata,
que a la casa de Déu es quedà adormida
aquella pelleringa d'home,
aquell qui, amb aquella pinta,
que l'havia pres al Nen Jesús
sa sabata d'or,
la que el poble li regalà algun dia.

L'home es volgué explicar,
les paraules no li sortien,
com poder dir que no havia fet res,
que el Nen se la donà després
que li toqués aquella melodia.

Sense saber què fer,
atordit i sense vida,
veient perillar la que li quedava,
sense veure cap més altra sortida,
agafà tremolant el violí,
l'arc fregà amb sentiment exquisit
i delit sense mida,
tornaren a sonar al interior
les notes més vives
que mai allí havien sonat,
una música... bàlsam celestial,
la llum de l'ànima,
fugida de totes les perfídies,
regal sincer a Déu,
gust en honor a Maria.

La gent remugant-se encara,
sense entendre què feia
tocant en el temple,
si cercant, potser, estava l'escapada,
es quedà astorada de sobte,
no donaven crèdit al que veien.
Maria s'acotxà una mica,
corbà la línia de sa imatge,
amb elegància,
i tragué la sabata que al Nen,
a l'altre peu, li quedava,...
la llançà després al músic
i amb veu molt fina, cristallina i clara,
li va dir mentre el somreia:
Gràcies.
Moltes gràcies per la vetllada.

Ofrena musical a Maria

Petit Cor de la Catedral

Després de l'ofrena literària, com s'acostuma a fer a les edicions habituals del certamen, s'ofereix una vetllada musical amb la participació d'un grup instrumental o una coral.

En aquesta ocasió va ser el Petit Cor de la Catedral el que es va oferir a cantar set peces musicals de caire marià. L'enregistrament es va fer el dissabte 19 de setembre, durant tot el matí, gaudint de la esplèndida sonoritat de l'Oratori en el que els 14 cantaires estaven distribuïts, de manera que es poguessin garantir les mesures sanitàries de seguretat (distanciament oportú). El resultat va ser excepcional perquè les seves veus van omplir tot l'espai. Lamentablement un llibre no pot mostrar el resultat, però és aconsellable fer per tal de gaudir-ne en el vídeo que va materialitzar la virtualitat d'aquesta edició tant diferent del Certamen Marià.

https://www.youtube.com/watch?v=wtX_z1lUres

Un altre aspecte sorprenent que cridarà l'atenció serà el veure els cantors amb la mascareta sanitària per impedir la propagació del coronavirus, potser mai s'hagi fet un enregistrament amb aquesta peculiaritat. L'any 2020 està marcat per la pandèmia de la COVID-19, però l'ésser humà ha estat capaç de mantenir la seva capacitat de ser solidari, de cooperar, d'atendre els altres, de crear bellesa i mantenir el gust per ella, de lloar Maria que ens porta a lloar Déu, d'atendre el transcendent.

Programa del concert ofert pel *Petit Cor de la Catedral*

<i>Sota la vostra protecció</i>	Cantoral Bàsic
<i>Pregària</i> Solista Francescs Rodoreda, tenor	F.M. Álvarez
<i>Salve Regina</i>	A. Pérez Moya
<i>Ave Verge Immaculada</i> Solistes: Eva Ruiz, Cristina Rodríguez, M ^a Jesús Castell, sopran.	J. Mesalles
Dostojnoest, himne a la Verge	Txhaikovsky
Ave Maria Solista: Anna Prada, mezzosoprano Violí I: F. Rodoreda Violí II: M ^a Jesús Castell	J. Mesalles
Ave Regina Coelitum	s. XVI

organista: Lluís Climent
Director Joaquim Mesalles

Certamen per honorar Maria, salut dels malalts

Diferents moments de l'enregistrament del concert del Petit Cor de la Catedral

Ave, Verge Immaculada,

Mn. Cinto Verdaguer

Ave, Verge Immaculada,
que ens porteu sentors de cell!
A la terra venerada,
esperança d'Israel.

L'antigor us preveu commosa
de Jesè com ram florit;
sou Princesa, flor desclosa
del reial tronc de David.

Vós nasquéreu tota pura,
bell infant, joiell de Déu,
de l'original malura
no hi ha en vós l'ombra més lleu.

Sou, Maria, llum d'albada
que anuncia el Redemptor;
ja de temps predestinada
per ser Mare del Senyor.

La quarta de les cançons que cantà el Petit Cor de la Catedral *Ave Verge Immaculada*, és lletra de Mn. Cinto Verdaguer, la poesia que es reproduïx en aquesta pàgina, musicada per Mn. Joaquim Mesalles, director del Petit Cor de la Catedral.

Cal recordar que Mn. Cinto Verdaguer va pronunciar el discurs presidencial al certamen de 1901 dedicat a la MdD de les Sogues de Bellvís.

Si jo n'era cadenera
cantaria a vostres peus.
Si fos lliri per florir-hi
deixaria els marges meus.

Vull amar-vos vull cantar-vos
cada dia un himne sant.
I a la Glòria quan me moria
serafins m'ajudaran.

Sigui al Déu de benaurança,
Pare, Fill i Amor diví,
tot honor, tota lloança,
ara i sempre sense fi. Amén.

Paraules a la Mare de Déu i recordant la devoció dels lleidatans

Mons. Salvador Giménez Valls
Bisbe de Lleida

En aquest lloc tan significatiu per a una gran majoria de lleidatans, l'Oratori de l'acadèmia Mariana, als peus de la Mare de Déu Blanca de l'Acadèmia, concloem els actes de les celebracions d'aquest any, actes de la seva festa, que estaven sempre situats el dos d'octubre i, que des de fa uns quants anys celebrem el primer diumenge del mes d'octubre.

Ha estat una festa en un any terriblement atípic. I no pretenc pas explicar, aquí i ara, com cadascú de nosaltres ha viscut aquesta situació anòmala des del març fins ara.

Sí vull demanar a la Mare de Déu que ajudi els malalts i les famílies davant aquesta pandèmia, el Covid 19, i que, en aquests moments, els doni i ens doni la força necessària. També vull elevar la meua pregària a la Mare de Déu per tots els difunts i per les seves famílies, que durant aquests sis mesos han viscut una experiència tràgica, conseqüència de la pandèmia, i, així mateix, vull demanar per tots els sanitaris i per totes aquelles

persones que han viscut de primera mà la situació de la malaltia de molts dels nostres germans i germanes, i dels difunts.

Gràcies Mare Santa, malgrat tot, per les teves atencions en aquests moments semblants a aquells de finals del segle XIX, quan en aquella pesta del còlera vau també estar prop de tots els lleidatans.

Gràcies, per descomptat, a totes les persones que han volgut i han pogut fer les celebracions d'aquest any, utilitzant altres mitjans dels habituals; a tots els que heu participat en la versió de poemes a la Mare de Déu, a tots els que heu escrit alguna cosa; i a tots els que heu procurat que la festa un any més se celebri d'una manera diferent. Gràcies sobretot a la Junta i a tota la Pontifícia i Reial Acadèmia Bibliogràfico-Mariana de Lleida que tenen per patrona, igual que la ciutat de Lleida, a la Mare de Déu Blanca de l'Acadèmia. Gràcies a tots els Rectors i a totes les Parròquies de la ciutat, que sempre tenen en el seu cor una manifestació a la Mare de Déu d'intercessió, de petició i d'acció de gràcies.

Un any més, l'any 2020, en situació difícil, estem aquí Mare Nostra per a venerar-te i per a donar-te les gràcies pel teu fill Jesucrist. Ajuda'ns a totes i a tots a estar prop dels que més pateixen en aquest moment.

Mare Nostra, gràcies.

Germans meus, gràcies per tot allò que heu fet aquest any, malgrat les dificultats ambientals que hem suportat.

Comiat

Bé, així es va arribar a la fi d'aquest certamen que es va publicà en un vídeo per honorar la Mare de Déu, i gaudir-ne, nosaltres, al temps que podem fer pregària des d'ell.

Encomanem-nos a la Mare. Al s. XIX, recent fundada l'Acadèmia Mariana, quan l'epidèmia de còlera assotà la nostra societat els lleidatans van saber encomanar-se a Maria i van sortir bastant il·lesos d'aquella epidèmia. Fem-hi ara el mateix; fiquem-nos en les seves mans per tal que ella intercedeixi per nosaltres.

Adéu-siau i fins l'any que ve.

Crèdits de participació

L'alternativa hauria estat el deixar passar el moment i arreplegar-nos atordits, lamentant-nos per la incidència del virus i com està afectant la humanitat. A la nostra societat en concret, a més a més de la situació sanitària que ha suposat una autèntica crisi d'organització i l'haver de començar des del desconeixement, improvisant, imaginat, responent i acollint tot i la manca de forces físiques que, fins i tot a nivell personal, hom pogués sentir, a més a més, també ens ha provocat una crisi de tipus econòmic, de relació social i mental (no oblidem les pors, els sofriments, el patiment pels que hom coneix que estan infectats,...).

En realitat vam veure com s'enfonsava la possibilitat de celebrar-ho enguany perquè, en el moment en el que s'havia de celebrar el certamen, ni tan sols ens podíem reunir més de deu persones. Ves per on, sempre, quan hi ha esperit i es participa en comú, apareix algú que diu alguna cosa que amb la resposta dels altres, cadascú des del seu parer i partint del que coneix i sap fer, acaba convertint-se en una idea... podem dir que fabulosa.

És així com en veure la impossibilitat de fer-ne cap tipus d'homenatge, presencial com sempre, és clar, algú que no tenia cap idea de com utilitzar els estris necessaris ni en disposava, va dir: Per què no ho fem virtual enregistrant un vídeo?

Al principi va semblar un somni irreal, però de seguit va sorgir qui té inventiva i imaginació, un altre amb capacitat d'organització i... en un termini de dues setmanes estava tot enllestit i organitzat, fins i tot els detallats més ínfims i casuals, amb les 86 persones que van acceptar fer alguna cosa, de vegades petites, i la feina que havien de fer repartida i amb els terminis que havia d'acomplir cadascú per tal que, després, tot estigués a l'hora i es pogués acoblar en un resultat final que no havia de ser quelcom per sortir del pas, però sí volia ser una petita "gran producció" que ens permetés lloar Maria i fer-la present entre els que l'estimen, així com afavorir que algú la pugui trobar a partir de la nostra dedicació. Va venir després l'enregistrament amb un horari estricte per tal que no hi hagués més persones que les imprescindibles, evitant qualsevol tipus de coincidència en les hores en que s'havia quedat amb cadascú.

Part de l'equip de gravació en un moment de l'enregistrament de la coral.

Van ser 18 hores de gravació amb un equip amb tres càmeres (tot i que a la meitat una d'elles va fallar una estona), i 85 hores més de muntatge i realització. A part estava tot el temps per, imaginar el que volíem aconseguir i plasmar-lo en els diferents papers, seleccionar les poesies que formarien el cos del vídeo, classificar-les d'acord amb els tres tipus als que volíem dedicar cadascun dels apartats del certamen, parlar amb els autors, fer-ho amb els rapsodes que haurien de declamar les obres d'autors que no les podien llegir, parlar amb la coral, establir una llista de feines i accions que calia fer i distribuir-les, organitzar la logística, confeccionar l'escaleta segons els criteris que havíem establert, torbar localitzacions, redactar el guió, revisar de tant en tant si tot s'estava fent segons el que havíem previst, veure, regularment si alguna cosa se'ns estava quedant sense fer, coordinar-ho tot,... i càmera que es roda.

Ho volíem tenir enllestit i penjat per poder-ho estrenar el dia 2 d'octubre, el dia de la festa de la Mare de Déu de l'Acadèmia, la Verge Blanca, patrona de la ciutat de Lleida. Y tot va estar a punt pel trenta de setembre.

Les persones concretes que ho han fet possible, malauradament, com sempre pot passar, és possible que se'ns quedi algú per anomenar, però ho hem revisat varies vegades per tal que no sigui així, són les següents, però abans, a tots,

en nom de l'Acadèmia Mariana de Lleida:

A.- Poemes enaltint Maria

① *La Verge Blanca de l'Acadèmia*
de Ferrant Grau Medà

② *Mater Salvatoris*
de Manuel Pal Casanovas
Recitador: Juan Bellostas Santallúcia

③ *Els petons més dolços del món*
Laura García Llorens

④ *El Senyor m'il·lumina i em salva*
Rosa Fabregat i Solé
Recitador: Joan Pere Fabregat i Solé

⑤ *Ens ajudem entre tots*
Carla Aloy Pubill
Recitadora: Queralt Aloy Pubill

⑥ *La Verge Pelegrina del Castell de Cullera*
M^a del Carmen Rubio Fuster
Recitador: Juan Bellostas Santallúcia

⑦ *Maria Blanca*
Maria Puig-gros Gigó, o.c.d.
Recitadora: Blanca Roca Bitria

B.- Poemes per conèixer Maria i aprofundir–hi

⑧ *María, madre peregrina*

William Tejeda Enríquez

Recitadora: Mª Carmen Sabador Espuña

⑨ *A Maria*

M^a. Carme Mor i Rodes

⑩ *Amor a María*

Manuel Terrín Benavides

Recitadora: Mari Cruz Nevot de Pano

⑪ *Madre de Cristo, Madre de Dios*

Ramón Molina Navarrete

Recitadora: Albert Font Tarrés

⑫ *El Senyor és magnificat en Maria*

Juan Luis Salinas Sánchez

Recitadora: Mª Carmen de Andrés Delgado

⑬ *¿Qué hacía María?*

Josemaría Ponz Callén

Recitadora: Mari Cruz Nevot de Pano

C.- Poemes vivencials sobre Maria

⑭ *Sota un mantell blanc*

Ferran Grau Medà

⑮ *La medalla*

Manuel Laespada Vizcaino
Recitador: Jordi Vivas Fillat

⑯ *Benaurada*

Joan Bellmunt Figueras
Recitador: Salvador Escudé Baró

⑰ *Noia del poble*

Mª Assumpció Cornadó Lladó

⑱ *Estela Salvadora*

Manuel Laespada Vizcaíno
Recitador: Jordi Vivas Fillat

⑲ *A Maria, divina infermera de la misericòrdia de Déu*

Ramon Gené Capdevila

⑳ *Maria porta del cel*

Rodrigo Larios Navarro

㉑ *Com tothom a Lleida ho feia*

Juan Luis Salinas Sánchez
Recitadora: Mª Carmen de Andrés Delgado

㉒ *A la Virgen María, con devoción filial*

Lázaro Domínguez Gallego
Recitadora: Mª Carmen Sabador Espuña

㉓ *Vetllada íntima amb Santa Maria*

Juan Luis Salinas Sánchez
Recitadora: Mª Carmen de Andrés Delgado

Acompanyants musicals a la recitació

Lluís Climent, piano

Joan Llobera, violí

Ofrena musical a Maria

Petit Cor de la Catedral

amb

Francesc Rodoreda, tenor

Eva Ruiz, Mª Jesús Castell, Cristina Rodríguez, sopranos

Anna Mª Prada, mezzosoprano

Francesc Rodoreda, violí 1

Mª Jesús Castell, violí 2

Lluís Climent, organista

Mn. Joaquim Mesalles Sorolla, director

Ofrena floral a Maria

Conchita Santiago Gutiérrez

Persona llegint al claustre

Dolors Piñol

Família amb infants davant la Mare de Déu

Família Penella-Oliva

Mantenidor

Dr. Jacint Cabau Rúbies, Delegat Diocesà de Pastoral de la Salut

Salutació

Dr. Joan Viñas Salas, Director de l'Acadèmia Mariana

Comiat

Mons. Salvador Giménez Valls, Bisbe de Lleida

Presentadors

Blanca Roca i Albert Font-Tarrés

Realització tècnica de l'enregistrament

Càmeres:

Jaume Climent, Miguel Ángel Martí Macías,

Realització i edició

Joan Morera, S.J.,

Suport tècnic i de materials:

MCS del Bisbat de Lleida

**Enregistrament i localització d'imatges
de la Casa de l'Església**

Jaume Climent i Fco. Javier Salinas

Comissió d'organització del Certamen Marià

Ferran Grau Medà

Cecilia Domenech Jornet

Conchi Santiago Gutiérrez

Dolors Piñol

Anna Maria Gaya Fuertes

Conxita Pedros Martí

Maria Font Oncins

Blanca Roca Bitria

Francesc Comaposada

Equip de so

PCCLLOT

Tècnic de so

Alberto Vilela

Transcripció fonètica

Ferran Grau Medà

Suport logístic

Equip de treballadors de la Casa de l'Església
Paco Campo, Gerent de la Casa de l'Església

Coordinadors del Certamen Maria

Mª Esmeralda Oliva Gaudens i Juan Luis Salinas Sánchez

Organitza

Pontifícia i Reial Acadèmia Bibliogràfico–Mariana de Lleida

Lleida, 2 d'octubre de 2020.
Festivitat de la Verge Blanca de l'Acadèmia,
patrona de la ciutat de Lleida

La Mare de Déu de l'Acadèmia a l'oratori de l'Acadèmia Mariana de Lleida.

GOIGS A LA MARE DE DÉU DE L'ACADÈMIA

—LA VERGE BLANCA—

amb motiu del cinquantenari de la seva proclamació com a
Patrona de la ciutat de Lleida

De Jesiè florida branca,
ran del Segre, en bell esclat:
*Ajudeu-nos, Verge Blanca,
guia i llum de la ciutat.*

Sou a Lleida llàntia encesa
a trenc d'albu al cim més alt,
de tota art i saviesa
resplendeix vostre causal
i a la plana oberta i franca
hi teniu el tron daurat:

Ajudeu-nos...

Sou l'estel més pur que brilla
de Déu Pare en el cel blau,
Mare, Immaculada i Pilla,
perquè Ell pot i vol, i escat;
causal d'or, mare admirable,
tota Lleida us ha clamat:

Ajudeu-nos...

Vostre falda és el sagrament
de Déu Fill, el Verb i el Sol;
van al vostre santuari
mil poetes en estol;
de bell nos cada any sou Reina
d'un bell claustre i heretat:

Ajudeu-nos...

L'Esperit Espòs, Maria,
és amb vós dolçor de riu;
són un dobl de poesia

tots els àmbits sota el cel;
l'Acadèmia Mariana,
jardí en flor i hort segellat:

Ajudeu-nos...

Nostra terra resplendia
de profums i cavallers,
Terra ferma que floria
verd de palmes i floress;

flor primera de magnoli,
hi neix la Universitat:

Ajudeu-nos...

Puix sou Blanca, neta i pura,
us invoquen prop de Déu
vostres fills en la malura,
gueres, pestes, fums arreu;
vostre poble mai no es tanca
al futur ni al temps passat:

Ajudeu-nos...

Marials i sobiranes,
beneix el firmament
de les terres catalanes
d'orient fins a ponent;
deu-li arrels a nostra terra
d'esperit i veritat:

Ajudeu-nos...

Ia que Lleida us aclamava
la Patrona del seu cor
i amorosa es consagrava
filial al vostre honor,
deu-nos fruits al camp i feu-nos
fills de Déu en llibertat:

Ajudeu-nos...

Puix que sou fruitada branca
que del cel ens ha beniat:
*ajudeu-nos, Verge Blanca,
guia i llum de la ciutat.*

Lleure: Antoni Fortuny i Pella - Música: Jordi Miquel i Benavent, prev.

PREGUEM

Senyor, per la immaculada Concepció de la Verge Maria vau preparar una mansió digna del vostre Fill. Vós que, prevenint la mort que ell havia de sofrir, la preservàreu de tota màcula concebida als qui la virem en tota el títol de l'Acadèmia de poder arribar, purificats, fins a vós. Per nostre Senyor Jesucrist.

La publicació d'aquest llibre ha estat
possible gràcies a la
Diputació Provincial de Lleida
que ha assumit la seva edició.

Diputació de Lleida
municipis, territori i tu

Certamen per honorar Maria, salut dels malalts

